

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΤΟΜΟΣ Η'

ΕΤΟΣ 1908

130/22

ΤΕΥΧΟΣ 23

15 Μαρτίου 1908

ΑΘΗΝΑΙ

Όδός Σωκράτους 2

Όπισθεν του Βαρθολομαίου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΖΗΣ

130/22

Περιοδικόν - Σύγγραμμα Δεκαπενθήμερον Έγκυκλοπαιδικόν

130/22

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έδωτερικ. δρ. 16
Έξωτερικ. φρ. 20

Η ΞΝΑΕΡΙΟΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΤΗΣΙΣ

(συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

ΠΡΟΤΟ ΔΙ' ΥΑΡΟΥΣΟΝΟΥ πεπληρωμένον, ὡς προείπομεν, σφαιρικόν αερόστατον, ἀφιέμενον εἰς τὴν διάθεσιν του, μόλις ὑψωθῆ εἰς 10 μέτρων ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἀρχίζει νὰ ὑποβάλλεται εἰς τὴν διάκρισιν δύο δυνάμεων, αἵτινες διενθύνουσιν αὐτὸ ἀπαρεγκλύτως. Πρῶτον καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πνέοντος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνέμου, ὅστις μὲ ταχύτητα 50-100 χιλιομέτρων καθ' ὥραν φέρει αὐτὸ πρὸς μίαν διεύθυνσιν καὶ δεύτερον ἢ ἀνυψω-

τικὴ αὐτοῦ δύναμις, ἥτοι τὸ ὑδρογόνον, ὀδηγεῖ αὐτὸ ἀδιακρίτως πρὸς τὰ ἄνω. Ἀλλὰ τι γίνεται ἐν ταύτῳ;

Τὸ μὲν ὑδρογόνον ὑποβαλλόμενον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πίεσιν τῆς ἀτμοσφαιρας διαστελλεται βαθμυδόν, οὕτως ὥστε ἂν τὸ αερόστατον ἦτο κεκλεισμένον κάτωθι αὐτοῦ θὰ διεργηγνύετο. Ἀλλὰ τούναντίον, τοῦ κάτω μέρους αὐτοῦ ὄντος ἀνοικτοῦ, ἐκφεύγει τὸ περιττεῦον ἀέριον καὶ ἡ σφαῖρα φυσικῶς κοιλοῦται.

Τὸ αερόστατον θὰ ὑψωθῆ μέχρις 800 μέτρων ὕψους, ὅπου ἀφικνεῖται, ὡς εἶπομεν ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ ἐκεῖ ἐπερχομένης τῆς ἰσορροπίας μετεξὺ τῆς πυκνότητος τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀραιοτέρας οὖσης ἤδη ἐν

ΥΓΙΕΙΝΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ὁ ἥλιος τονῶν τὸ δέγμα, καταστρέφει τὰ μικροβία καὶ θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς. Τὰ ἐνεργητῆρα τοῦτο ἐκμεταλλεῖται οἱ Γερμανοὶ ἰδρύσαν τὰ ἡλιόλουστα καὶ ἀερόλουτρα. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τοιοῦτο ἴδρυμα διὰ γυναικας καὶ παιδία.

[Πῶς ν' ἀντιτίρωμεν τὰ τέκνα μας σελ. 304]

τῷ ὕψει τούτου καὶ τοῦ βάρους τοῦ αεροστάτου θέλει σταματήσει τούτο· ἀλλὰ παραφερόμενον ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς κτηθείσης ἀπ᾿ ἀνυψωτικῆς φορᾶς θέλει φθάσει εἰς τὰ 820 τοῦλάχιστον μέτρα, ὅπου δέον νὰ σταματήσει.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν θὰ σταματήσει, διότι κατὰ φυσικὸν νόμον ἀπώλεσεν εἰς τὰ ἐπιπλέον 20 μέτρα ἀνάλογον ποσότητα αερίου καὶ θέλει κατέλθει ὀλίγον κάτωθι τῶν 800 μέτρων. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, χωρὶς νὰ σταματήσει, διότι ἐφ' ὅσον τὸ αερόστατον κατέρχεται, ἐπὶ τοσοῦτον τὸ μέσον ἐν ᾧ ἴσταται εἶναι πυκνότερον, τὸ αἶριον συστέλλεται, κενὸν ἐν τῇ σφαιρᾷ σχηματίζεται καὶ ὁ ὄγκος τοῦ αεροστάτου ἐλαττοῦται συνεπῶς δὲ ἡ δύναμις τοῦ βάρους αὐξάνεται καὶ τὸ αερόστατον οὕτω ὅλον ἐν κατέρχεται μέχρι τῆς γῆς, ἐὰν τὸ ἀφήσωμεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ.

Ἀλλὰ τί γίνεται τότε; Ὑπάρχει ἔρμα ἐν τῷ σκαφιδίῳ, ὁπλ. σακκίδια ἄμμου, ἄτινα ριπτόμενα ἐν τῷ κενῷ, τὸ αερόστατον ἐλαφροῦσι, ὅτε τοῦτο ἀνέρχεται ἐκ νέου. Καὶ θὰ ἀνέλθῃ φυσικῶς ὑψηλότερον, ἵνα καὶ πάλιν κατέλθῃ διὰ τὸν ἴδιον ἄνωθι ἐκτεθέντα λόγον καὶ οὕτω καθεξῆς, ἕως ὅτου τὸ αερόστατον παύσῃ ἀνέρχόμενον ἐξ ἀναμίας.

ΤΟ ΠΝΑΔΛΙΟΥΧΟΥΜΕΝΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Τὸ σφαιρικὸν αερόστατον, ὡς εἶδομεν, εἶναι ὄργανον φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀδιακρίτως ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ καταλῆγον ἐν καλῇ ἢ κακῇ καταστάσει ὅπου ἴδιποτε τοῦ ἐδάφους. Δι' ὅπερ καὶ ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ Μογγολφιέρος ἐθλίβετο, μὴ εὐρίσκων ἐν τούτῳ ἢ παίγιον τοῦ ἀνέμου, ἀντὶ ὠφελίμου μηχανικοῦ μέσου, δι' οὗ νὰ ἡδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀνέρχεται εἰς τὰ ὕψη.

Βραδύτερον ὅμως κατενοήθη, ὅτι ἀνευ κινήσεως οὐδὲν σῶμα δύναται νὰ λάθῃ ὀρισμένην διεύθυνσιν ἐν τῷ κενῷ. Καὶ συνεπεία τῆς ἀρχῆς ταύτης ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωσι πνιδάλιουχόμενα αερόστατα, ἅτινα ἐρεῖδονται ἐπὶ τῆς ἀκολουθουσῆς ἀρχῆς, ἢν ἐξηγοῦμεν διὰ παραδείγματος.

Ὁ τροφδοτῶν κινητῆρ δύναται νὰ τῷ προσδώσῃ ἐν ννεμία ταχύτητα 10 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ἢτοι 36 χιλιομ. καθ' ὥραν. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι μεταβαίνομεν ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερσαλίας καὶ ὁ ἀνεμος εἶναι ἀντίθετος, πνέων μὲ ταχύτητα 6 μ. κατὰ δευτερόλεπτον, ἢτοι 21 χιλιομ. καθ' ὥραν. Τί συμβήσεται; Τὸ αερόστατον θὰ εὐρεθῇ μεταξὺ δύο ἀντιθέ-

των δυνάμεων, μιᾶς, ἣτις ὠθεῖ αὐτὸ πρὸς τὰς Βερσαλίας μετὰ ταχύτητας 10 μέτρων καὶ ἑτέρας, ἣτις τὸ ἀποδιώκει ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Παρισίους μὲ ταχύτητα 6 μέτρων. Τί θ' ἀπογίνη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Τὸ αερόστατον, κατὰ φυσικὸν νόμον θὰ χωρήσῃ πρὸς τὰς Βερσαλίας μετὰ ταχύτητας 4 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ἢτοι 14 χιλιομ. τὴν ὥραν, καθόσον καταβάλλει πλέον τοῦ ἡμίσεως τῆς δυνάμεώς του, ἵνα καταικήσῃ τὸν ἀνεμον.

Ἐὰν δὲ ὁ ἀνεμος πνέῃ μετ' ἴσης ταχύτητας, τῶν 10 μέτρων, φυσικῶς τὸ αερόστατον τοῦτο δὲν θὰ δύναται νὰ κινήσῃ οὐδὲ κατὰ κεραιάν, καθόσον ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀνέμου εἶναι ἴση πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ κινητῆρος. Ἐὰν δὲ ὁ ἀνεμος πνέῃ μετὰ μειζονος τῶν 10 μ. ταχύτητας, τὸ αερόστατον ἀντὶ νὰ προχωρῇ θὰ ὀπισθοδρομῇ.

Ἦδη τοῦ ἀνέμου συμβοηθούντος καὶ πνέοντος κατὰ τὴν διεύθυνσιν, ἢν ἔχει τὸ αερόστατον, ὑποθέσωμεν 6 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, τότε τοῦτο θὰ φέρεται μὲ δύο ταχύτητας, τὴν τοῦ ἀνέμου καὶ τὴν τοῦ ἰδίου κινητῆρος ἢτοι μὲ 57 χιλιομ. καὶ 600 καθ' ὥραν!

Ὡστε ἡ διεύθυνσις τοῦ αεροστάτου εἶναι ζήτημα ταχύτητας καὶ συνεπῶς ζήτημα δυνάμεως κινητῆρος, καθόσον ἐν ἡσυχωτάτῃ καλοκαιρίᾳ θὰ ἡδύνατο μία κυρία, καθήμενη κάτωθι ἐνδὲ αεροστάτου, διὰ μέσου μόνον τοῦ ἀνεμιστηρίου τῆς (βεντάλιας) νὰ τὸ κινήσῃ ὀλίγον πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἢν ἠθελεν, ἐνῶ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας μεγάλης τὰ μᾶλλον ἐγωιστικὰ ἐνάεργια σκάφη θὰ ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ ἀλλάξωσι διεύθυνσιν.

Τὸ πρῶτον τοιοῦτον αερόστατον, ὅπερ διευθύνθη ἐν τῷ ἀέρι ὠνομάσθη «πνιδάλιουχόμενον» οὐχὶ τὸσον διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτοῦ πτητικὰς ιδιότητας, ὅσον διότι κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐνδοξον αεροπορίαν ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου δὲν ἦτο ἀνωτέρα τῆς δυνάμεως τοῦ κινητῆρος του.

Τούντεῦθεν δέον ν' ἀποδεχθῶμεν μέσον τινὰ ὄρον, ὅστις θέλει ὀρίσει τὴν σχέσιν τῶν πνιδάλιουχουμένων αεροστάτων πρὸς τὴν ταχύτητα τῶν ἀνέμων. Ἡ δὲ πείρα φαίνεται διδάσκουσα ἡμᾶς ὅτι αερόστατον ὅπερ κεκτῆται ἰδίαν ταχύτητα ἕως 15 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, δύναται νὰ διευθύνθῃ ἐν ταῖς πλείοσι τῶν περιπτώσεων. Ἐν ταῖς λοιπαῖς δὲ τοιαύταις ὑπόκειται εἰς τὸ πεπρωμένον, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ θαλάσσια σκάφη, καθόσον ἐν ὥρᾳ καταγίδων ἢ κυκλώνων εἶναι προτιμώτερον νὰ εἶναι τις φιλόσοφος, ἢτοι ν' ἀναγνω-

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΨΙΕΙΝΗΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΠΤΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΜΕΤΑ ΣΟΒΑΡΑΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ;

ΔΟΙ ΕΙΣΕΓΡΟΜΕΝ, ὅτι κατόπιν σοβαρᾶς καὶ μακρᾶς ἀσθενείας ἡ κόμη συνήθως, ἂν ὄχι πάντοτε, πίπτει. Καίτοι δὲ τὸ ζήτημα τῆς κόμης εἶνε δευτερεύον, διότι τὸ πᾶν εἶνε νὰ σωθῇ τις ἐκ τῆς ἀσθενείας, οὐχ ἥτιον καὶ αὕτη δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῇ καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ τῶν γυναικῶν, αἵτινες εἶνε ἐπερῆφαι, καὶ δικαίως, διὰ τὴν φρονικήν κόμησιν, ἢν ἡ κόμη ταῖς δίδει.

Ἡ πτώσις τῶν μολλίων παρατηρεῖται κατόπιν πάσης ὀξείας νόσου, ἀλλὰ προπάντων κατόπιν μακρᾶς τοιαύτης, ὃ δὲ τυφοειδῆς πυρετὸς κρατεῖ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν ὧλων. Εἰς τὴν ἀνάρρωσιν, πολλάκις μάλιστα ὀλίγον ἀργά, μετὰ δύο, ἢ τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν σοβαρὰν περίοδον παράγεται αὐτὸ τὸ φαινόμενον. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο εἶνε τόσον γνωστὸν καὶ προσδοκώμενον ὥστε εἶνε συνήθεια νὰ κόπτονται ἀμέσως τὰ μολλία μετὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν.

Λοιπὸν, ἡ ἰδέα αὕτη κεραιχεῖ καὶ ἂν ὑπάρχουν περιορισμοί, καθ' ὅς πρέπει νὰ κόπωνται τὰ μολλία, ὑπάρχουν ὅμως ἐπίσης τοιαῦτα καθ' ὅσα δὲν πρέπει νὰ κόπωνται. Δηλαδή εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κορμία.

Ἐν τῶν σπουδαιοτέρων αἰτίων τῆς πτώσεως τῆς κόμης, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, εἶνε αἱ ἐλάχισται περιποιήσεις καὶ φροντίδες ἢ μᾶλλον ἡ παντελής ἀμεριμνησία διὰ τὴν κόμωσιν, διαρκούσης τῆς ἀσθενείας.

Πράγματι δὲ, διὰν ἔχομεν ἕνα ἀσθενῆ σοβαρῶς προσβεβλημένον, διὰν ὑπάρχῃ φόβος διὰ τὴν ζωὴν του, διὰν καὶ τὰ ἐλάχιστα λειπᾷ ἀφιερῶμεν εἰς πολλοπλὰς περιποιήσεις, ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ σοβαροῦ κακοῦ, δὲν σκοπεύομεθα καθόλου τὰ μολλία.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν, ἢτις ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης αὐτῆς ἔχει ἀνάγκην ἰδιαίτερας περιποιήσεως διὰ τῶν κτερίων καὶ τῶν ψυχρῶν, κατὰ τὴν θέσιν ἐπὶ τοῦ τυφοειδῆς πυρετοῦ, ἀτακαστικῶς ἀφίει ἐπὶ μῆνα σχεδὸν ἀδικτον τὴν κόμην τῆς τοῦτο δὲ μόνον ἀρχεῖ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν κόμην τῆς πίπτουσαν κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν. Ὅταν δὲ αποφασίσουν νὰ θέσουν τὸ κτερίον ἐπὶ τοῦ ἀκαταστάτου σωροῦ τῶν τρικῶν τῆς κόμης διὰ πρώτην φοράν, μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς καὶ λήθης μεγάλης εἰσέλθουσιν ἐπὶ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ ὄργανον τρικῶν.

Ἡ πρώτη λοιπὸν φροντίς, ἢν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν διὰ τὴν κόμην μετὰ τὴν ἀσθενείαν, εἶνε νὰ τὴν κτερίσωμεν καλῶς εἰς πλε-

ρίξῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ λιμένι. Δὲν πρέπει δὲ ν' ἀπαιτῆ τις παρὰ τῶν ναυπηγῶν τῶν ἐναερίων σκαφῶν, ἀριθμούντων ἑκατονταετῆ μόλις βίον, τὴν λύσιν προβλημάτων, ἅτινα οἱ ναυπηγοὶ τῶν θαλασσίων πλοίων δὲν εὖρον μετὰ χιλιάδος ἐτῶν.

Ἐξηγηθῶμεν σαφέστερον.

Τὸ ζήτημα τῆς πνιδάλιουχίσεως τῶν αεροστάτων ἀνάγεται εἰς ζήτημα δυναμικοῦ κινητῆρος, ἀλλὰ κινητῆρος ἐλαφροῦ. Ἡ βιομηχανία μέχρι τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος δὲν παρείχε τοῖς αεροναῦταις ἢ κινητῆρας βαρεῖς, οἵτινες συνεκράτουν τὸ αερόστατον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ δὲ ἐλαφρότερος τοιοῦτος, ὃν ἠδυνήθησαν νὰ ἐφεύρουν εἰδικῶς διὰ τὸ πνιδάλιουχόμενον αερόστατον, ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1885, διὰ τῆς χλωροχρωμικῆς στήλης, τοῦ συνταγματάρχου Ρενάρ, ἐξύγιζεν 25 κοιλὰ καθ' ὥραν ἵπου. Σήμερον δὲ, συνεπεία τῆς τελειοποιήσεως καὶ λεπτότητος τοῦ δι' ἐκρήξεως κινητῆρος τῶν αυτοκινήτων εὐκόλως κατορθοῦται ἢ κατασκευῆ κινητῶν ἰσχυρῶν, βάρους 3 κοιλῶν καθ' ἵππον. Τὸ δὲ μυστικὸν τῶν ἠδὴ πνιδάλιουμένων αεροστάτων, ὡς θὰ ἴδωμεν παρατιόντες, ἢτοι τῶν λεγομένων αεροπλάνων ἢ ἀερεπιπέδων, εὐρηται ἐν αὐτῇ τῇ ἰστορίᾳ τοῦ αυτοκινήτου. Τὸ πνιδάλιουχόμενον αερόστατον ἀντιθέτως τοῦ σφαιρικοῦ, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ δερμα φουσκωμένον, θέλει ὅσον οὐπω εἶσθαι ἐν ζωϊκῶν ὃν ἢτοι μία ζωϊκὴ δύναμις, προσωρισμένη διὰ μάχας καὶ ἢτις θὰ εἶναι ὀπλισμένη τόσον δι' ἐπιθέσειν, ὅσον καὶ δι' ἀμυνῶν.

Ὁ ἀσπονδότερος αὐτοῦ ἐχθρὸς εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ ἀνεμος καὶ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ οὐσιώδους τούτου ἐμποδίου μετέβαλον τὸ σχῆμα τοῦ αεροστάτου προσδώσαντες αὐτῷ ποικίλα ἐπιμήκη σχήματα, ὡς καὶ τὰ μέσα νὰ διασχίξῃ εὐκόλως τὰ διάφορα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἀφ' ἑτέρου ἠλάττωσαν τὴν προσωστικὴν ἀντίστασιν, ἢν προσάλλει τὸ αερώδες ορευστόν. Ἀφῆρσαν δὲ τὸ δικτυωτὸν περιδάημα, ὅπερ ἐπιφέρει τραχείαν τὴν προστριβὴν τοῦ διολισθαίνοντος ἀέρος καὶ ἀντικατεστησαν τοῦτο διὰ στερεῶν ἐκ σχοίνου προσσηρημάτων, ἅτινα οὐδόλως ἰαλαντεύονται, καθόσον ἢ ταλάντωσις καταλαμβάνει χῶρον χρήσιμον ἄλλως τε ἐν τῷ κενῷ. Καὶ τέλος μετέβαλον τὰ βλαβερὰ ὕψ' ὄλας τὰς ἐπόψεις ομηεία, μετατρέψαντες ταῦτα ἐπὶ τὸ σκοπιμώτερον καὶ ὠφελιμώτερον, προσθέσαντες ἐπὶ ὅτι ἀπαιτεῖ ἢ ἀνάγκη καὶ ἀσφάλεια διὰ τῆς διατηρήσεως καταλλήλου σχήματος. (Ἔπεται συνέχεια).

ξίδας πολὺ σφιγκτάς. Τότε ἀποφείγομεν πολλὰ δυσάρεστα.

Ἐν τούτοις καὶ πάλιν θὰ πέσουν, ἀλλ' ὄχι βίαι. Μέγας ἀριθμὸς τριγῶν θ' ἀποσπαθῶν, διότι οἱ εἰζες των εἶνε κτυπημέναι θανασίμωσ. Ἐὰν λοιπὸν κόψωμεν τὴν κόμην πάλιν δὲν θὰ ἐμποδισθῶσιν αἱ τριζες αὐταὶ ἰὰ πέσωσι, ἐν ᾗ πολλαὶ τριζες δὲν πίπτουν καὶ οὔτε θὰ πέσουν. Λοιπὸν διατὶ γὰ κοπή ἢ κόμη; Πολλοὶ ἐποθέτουν διὰ τὸ κόμην ἰὰς κόμην ἢ ἀδελθῶν ταχύτερον καὶ πυκνότερον, ἀλλ' ἢ ἰδέα αὐτῆ δὲν ἔχει λόγον ἐπάξεως ἀφοῦ προείπομεν ὅ πολλὰ μαλλιά θὰ μείνουν ὡς ἔχουν. Πρέπει δὲ γὰ γνωρίζουν εἰ γυναικες διὰ τὰ μαλλιά των μόλις μετὰ τρία ἔτη θὰ προσεγγίσουν τὸ πρότερον αὐτῶν μῆκος καὶ μάλιστα πολὺ σπανίως ἀποκοτῶν τὸ ἀρχικὸν μέγεθος ὥστε ἢ κοπή τῆς κόμης εἶνε ὀφισομένης ἢ θυσία αὐτῆς. Ἰδοῦ διὰ τί δὲν πρέπει αἱ γυναῖκες καὶ ἰὰ κοράσια γὰ κόπουν τὰ μαλλιά των κοτόπιν νόσου τινος ἀξείας. Ἀπ' ἐναντίας πρέπει γὰ τὰ κτερίζουν καὶ τὰ βουρταίζουσι ὅσον τὸ δυνατὸν συγὰ διασκόπησης τῆς ἀσθενείας καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν γὰ τὰ πλέρουν καὶ οσπώνίζουσι καὶ κτερίζουσι καθημερινῶς, μὴ φοβούμεναι, ὁσάκις βλέπουσι ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κτερίου ἀρκετὰς τριζας. Οὕτω λοιπὸν αἱ ἀποσπασθεῖσαι τριζες θὰ ἐπαπέλθουν κρυπτόμεναι ὑπὸ τῆς ἀποληφθείσης κόμης καὶ ἢ ἀσθενῆς δὲν θὰ ἀσθανθῆ τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς.

Ὅπως διάφοροι ὅμως πρέπει γὰ εἶνε αἱ φροντίδες διὰ τοὺς ἀνδρας τὰ παῖδια καὶ τὰς μικρὰς κοραιοῖδας. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν κόμην βραχεῖαν καὶ ἐπομένως δὲν χάνει τίποτε ἐὰν κόμη ταύτην. Τῶν παιδῶν ἀφ' ἑτέρου τὰ μαλλιά φρενῶνουν τάχιστα, ταχύτερον καὶ τοῦ ἐφήβου καὶ πολὺ μακρότερα, ἐνῶ εἰς τὸν ἐφήβου δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό. Ἡ ἕγεινῃ λοιπὸν καὶ ἢ περιποιήσις μᾶς λέγουσι διὰ πρέπει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην γὰ κόπινται τὰ μαλλιά των ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀσθενείας καὶ ἐν μέσῳ ταύτης ἀκόμη. ἄν εἶνε δυνατὸν, διὰ γὰ ἐπινακοποῦν δύο μῆνας κατόπιν ἐκ νέου.

Ὅταν δὲ κοποῦν τὰ μαλλιά παιδίου βαρέως τοσοῦτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσθενείας μετὰ τὸ τοῦτο θὰ συντείνῃ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς καθαρῶν αὐτοῦ, παρηγορηθῆ δὲ διὰ μετὰ τὴν κοπήν τῆς κόμης πίπτουν πολὺ ἐλάχισται τριζες, ὅπερ ἀποδεικνύει διὰ εἰ περιποιήσις οὔτε ἐλλήθηθη ἀπέβησαν ἐπιωφελέως.

Ἡ δὲ δευτέρα κοπή προορισμὸν ἔχει γὰ δώσῃ μεγαλειότητα δύναμιν εἰς τὰ ἀγαπώμενα μαλλιά καὶ διὰ γὰ ἐνκολλῆν τὴν καθαρότητα καὶ τὰς εἰριβὰς, αἵνες δέον γὰ ἐξακολουθῶν ἐπὶ τοῦ τριχοῦ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ ἰατρός ὄσας

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Πρὸς τούτο διεπέρασε τοὺς ποταμοὺς Εὐφράτην καὶ Τίγγριν. Ὁ Δαρεῖος δὲ τί ἐγένετο; Ἐνῶ εἶχε πάλιν συναθροίσῃ στρατιᾶν μείζονα ἔτι καὶ τῆς περὶ Ἰσσὸν παρακταχθείσης, ἐνῶ ἔπρεπε γὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελεν εὐρῆ πλείστας δυσκολίας ἐν τῇ διαβάσει τῶν ποταμῶν καὶ ὅτι σπεύδων ἐκεῖσε μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ στρατιᾶς του ἤθελε παρεμποδίσει τὴν διάβασιν καὶ τὴν ἐπὶ τὰ ἐνδοτέρα πορείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐν τούτοις ἔμενε περὶ τὰ Ἀρβήλα, προετοιμαζόμενος δι' ἄλλην τινὰ φυγῆν. Τὸ περίεργον λοιπὸν εἶνε, ὅτι ὁ Δαρεῖος περὶ ἕλα τὰ λάθη του δὲν ἐσυνείχετο καὶ δὲν ἀντακμυβάνετο ποῖαι ἦσαν αἱ κατακλιπτότεροι περιστάσεις πρὸς ἄμυναν καὶ ἄρσιν. Καὶ κατὰ τὴν περίστασιν λοιπὸν ταύτην ἠκολούθησε τὴν παλαιὰν τακτικὴν του. Ὅπως ἀκωλύτως ἀφῆκε τὸν Ἀλέξανδρον γὰ διέλθῃ τὸν Ἑλλησποντον, τὰς πύλας τοῦ Τάξρου καὶ Ἀμκνου, γὰ διεξκαγγῆ ἀκωλύτως τὰς πολιωρικής τῆς Τύρου καὶ τῆς Γάζης, οὕτω καὶ νῦν περὶ τὸν Τίγγριν ἀφῆκεν ἀνενόγητον τὸν Ἀλέξανδρον.

Τὰ Ἀρβήλα ἔπου διέτριβεν ἕκαστον πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τίγγρου μετὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Ζάγρου. Ἡδὴ τοῦλάχιστον ἐξέλεξεν ἀναπεπταμένον πεδίον διὰ τὴν ἐξέλθῃ τῆς μεγίστης αὐτοῦ στρατιᾶς. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου πολλὰ περὶ τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ διδχαθεῖς καὶ ἐκτιμήσας τὰ μακρὰ ἔπλα, ἔκαμει ξίφη καὶ ζυστὰ πολὺ μακροτέρη των προτέρων. Πρὸς τούτοις δὲ ἠτοίμασε 15 ἐλάφρατας ὀπλισμένους καὶ περὶ τὰ 200 δρακωνηφόρα ἄρματα, δυνάμενα ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ὀπλισμοῦ των γὰ θεωρήσῃ τὸν στρατὸν εἰς ὅν ἤθελεν εἰσβάλλει.

VIII

Ἡδὴ λοιπὸν πλησιάζει γὰ ἐπέλθῃ καὶ ἢ τρίτη σύρραξις μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρεῖου, ἥτις καὶ φέρεται ἢ σπουδαιότατη, καθότι ὁ μέγας Βασιλεὺς ὑπὸ τῶν πολλῶν παθημάτων διδχαθεῖς θὰ ἐνήργει μὲ μακροτέρη βεβχίως σύνεσιν καὶ θάρρος, φερόμενος πλέον κατὰ τοῦ ἐνσκήψοντος δεινοῦ πολέμου μὲ λύσασιν καὶ ἀπεληψίαν, τὰ ἀρχὰ του τὸ στέμμα του καὶ τὴν ὑπερξίν του διακβεύων.

Ὁ δὲ τὴν τρίτην ταύτην μάχην ἐτοιμασθεῖς στρατός του ἦτο ἀξιόλογος εἰς ἀριθμὸν καὶ κατηρτισμένος καλλίτερον, διὰ πρῶτην φορὰν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἀγρίως ὀπλισμένων δρακωνηφόρων ἄρματων καὶ ἐλεφάντων.

Τὸν πολυαριθμὸν δ' αὐτὸν στρατὸν του ὁ Δαρεῖος ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀναπεπταμένον περὶ τὰ Γαυγὰμηλα πεδίον, εὐθὺς ὡς ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος διέλθε τὸν Τίγγριν, μέρος

κατακλιπτότατον διὰ τὴν συγκρότησιν μάχης ἐκ τοῦ συστάδην μὲ τῶσιν πλῆθος στρατοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος δικρατὸς προχωρῶν καὶ μόλις περὶ τὰ 7 μίλια ἀπέχων τοῦ ἐχθροῦ κινθάνει ἐξείκησις ὑπὸ τῶν κίχμακλώτων του πόσον ἐγγὺς τῶν Περσῶν εὐρίσκατο. Ἀναστέλλει λοιπὸν τὴν πορείαν του, περιβάλλει τὸν στρατὸν διὰ τάφρου καὶ τειγῶν καὶ μετὰ τετραήμερον ἀνάγκασιν καταλιπὼν σκεύη, κίχμακλώτους καὶ ἀπομάχους προχωρεῖ κατὰ τῶν πολεμίων διὰ μέσου ὕψωμάτων καὶ λόφων, σκεπτόμενος γὰ ἐπιπεσῆ αἰφνιδίως κατ' αὐτῶν περὶ τὰ ἐξημερώματα. Ἀλλὰ τὸ σχεδῖόν του αὐτὸ δὲν ἐπέτυχε, καθότι ἢ ἀπόστασις ἥτις ἐχώριζε τοὺς ἀντιπάλους, ὅτε τὴν πρώτῃν ἀμύνην ἐγένοντο θεατοί, ἦτο περίπου τριάκοντα στάδια. Δικτάσσει παρευθὺς ἀνάγκασιν καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατηγούς του ὁ Ἀλέξανδρος ἐρωτᾷ τὰς γνώμας των. Οἱ πλείστοι τῶ συνιστώσι γὰ ἐφαρμόσει τὴν τακτικὴν του, δηλαδὴ γὰ ἐπιπεσῆ αἰφνιδίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ εὐθὺς ἀμέσως, ἀλλ' ὁ γέρον Περσικὸν ἐγνωμάτευσεν ὅτι δὲν ἦτο σοφὸν γὰ ἐπιτεθῆσι πρὶν ἢ πληροφόρηθῆσι καλῶς τὰ τῆς γῶρας, τὰς ἀνωμαλίας, τὴν θέσιν των πολεμίων καὶ ἄλλα πολλά. Πρὸς τὴν γνώμη ταύτην συνετάχθη καὶ ὁ βασιλεὺς. Τούτο δὲν δεικνύει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ αἰφνιδίως καὶ εὐθὺς ὡς τὸν συνήντα τότε μόνον, ὅτε τοῦτο ἦτο τὸ προτιμότερον. Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν μάχων του τὸ ἀπέδειξαν. Καὶ νῦν ἦδη περὶ τὰ Γαυγὰμηλα θὰ ἐπέπιπτεν ἄνευ ἀναβολῆς κατὰ τῶν Περσῶν, ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι εἰς τὰς προηγουμένας μάχης ὑπὸ τῆς προχωρῆς καὶ οὐχὶ τῆς συνέσεως ὤμακτο. Δὲν συνέβη ὅμως τοιοῦτο τι ἀλλὰ παρεδέχθη τὴν συνετὴν γνώμην τοῦ γέροντος στρατηγού του. Ἐγκαθηστῆ λοιπὸν ἐνταύθην ὄχρον στρατόπεδον, ἐγκαθιδρύει τοὺς κίχμακλώτους καὶ τὰ σκεύη καὶ παρακαλῶν μοῖραν ἱππικοῦ ἐξετάζει τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐπιστρέψας δὲ κατευνάζει τὴν ὁρμὴν ἐνίων στρατηγῶν, ζητοῦντων διὰ νυκτὸς γὰ ἐπιπέσωσιν, εἰπὼν ὅτι αὐτὸ Ἀλέξανδρος δὲν κλέπτει τὴν νικητὴν μετ' ὁ διατάσει γὰ δειπνήσῃ καὶ κοιμηθῆ ὁ στρατός.

Ἡ ἐν Γαυγὰμηλοῦ μάχη ἐγένετο κατὰ μῆνα ὀκτώβριον τοῦ 331. Ἡ αὐτῆ τῆς ἀξιωματικῶν ταύτης ἡμέρας εὗρε τὰς δύο στρατιὰς ἐν παρατάξει, ἐν θαυμαστῇ τάξει μετὰ τὰς λαμπρὰς στολὰς καὶ τὰς στιβαρὰς πανοπλίας, λαμπούσας ὑπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἡλίου ἀκτίνης. Ἡτο δὲ ἀληθῶς λυπηρὸν γὰ σκέπτεται τις, ὅτι τὸ μὲ τῶσους κόπους καὶ θυσίας χρημάτων, φροντίδων καὶ χρόνον ἐπιτευχθῆν θεάμα τῶν παρατεταγμένων αὐτῶν λαμπρῶν στρατῶν μετ' οὐ πολὺ καὶ εἰς ἐλάχιστον χρόνον διάστημα ἔμελλε γὰ παρουσία τὴν ἀίσχρητῆρον εἰκόνα τῆς φρίκης καὶ τῆς καταστροφῆς.

Τὸ σύνολον τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀπέτελειτο ἐκ 40,000 πεζῶν καὶ 7,000 ἱππέων, δικιρεθῆν εἰς δύο τάξεις συνταχθείσας παραλλήλως κατὰ μέτωπον. Ἡτοι εἰς τὴν κατὰ μέτωπον πρώτην τάξιν, ἥτις καὶ κυρίως θὰ ἐπαιχεῖται τὸν ἀγῶνα ἐτέθησαν αἱ ἑλα τῶν ἐτάσιων, τὸ ἄγμα τῶν ὑπεκτιστῶν, καὶ ἢ φάλαγγ, τὸ ἑλληνικὸν ἱππικὸν καὶ τέλος εἰς τὴν ἄκραν ἀριστερὰν οἱ Θεσσαλοὶ ἱππεῖς. Ὅπισθεν δὲ τῆς γοχημῆς ταύτης ἐτάχθη ἡ δευτέρα τάξις, ἢ ἐπιφυλακῆ, ἑλα κωλύση πᾶσιν ἐφοδον τοῦ ἐχθροῦ ἐκ των ὀπισθεν καὶ των πλαγίων. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἔλαβον θέσιν οἱ σακισσοφόροι, οἱ Παίονες, οἱ Ἀγριάνες, Μακεδόνες τοῦότακι, καὶ ξένοι μισθοφόροι, κατὰ τὴν ἄκραν δ' ἀριστερὰν Θυρῆες καὶ ἄλλοι σύμμαχοι ἱππεῖς. Πρὸ τοῦ ἑλῶν στρατοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ μετώπου προετάχθησαν πρὸς δεξιὴν μὲν ὑπὸ τὸν Λεωνίδαν Ἑλληνας ἱππεῖς, πρὸς ἀριστερὰν ὑπὸ δὲ τὸν Ἀνδρόμαχον μίρα σακισσοφόρων ὑπὸ τὸν Βάλλακρον καὶ τινες ἀκοντιστὰ καὶ τοῦότακι.

Τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα καὶ ἐπικείται ἢ τρομερὰ σύρραξις. Δικτάσσει τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως καὶ πρῶτος αὐτὸς προπορεύεται, ἡγούμενος τῆς βασιλικῆς ἑλα κατὰ τὴν ἄκραν δεξιάν, ἀποφείγων ἐπιμελῶς τὰς ἐμπειρημένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σιδηρὰς ἀκμὰς καὶ ἄλλα κωλύματα τεθέντα ὑπὸ των Περσῶν πρὸς παρεμπόδισιν των ἱππέων. Ἀπέναντι αὐτοῦ διέκρινε τὸν Δαρεῖον αὐτὸν ἐν μέσῳ των Περσῶν δορυφόρων, Κερῶν, Ἰνδῶν καὶ Ἀλδανῶν, ὅστις πάλιν χωρῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ προσεβῆεν ἢ ἀντιτείνῃ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξ ἀκολουθῶν γὰ κρατῆ ἐν ὑπερκαλλυγίσει τοὺς Ἑλληνας. Ἀλλὰ βλέπων ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος οὕτω προχωρῶν ἐξέρρευεν ἐκ τοῦ ἐξοκλινηθέντος πεδίου ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐφοδον των ἀρμάτων, διατάσσει τοὺς Βακτρίους καὶ Σκυθὰς ἱππεῖς γὰ προσβάλλωσι τὸ δεξιὸν των Ἑλλήνων. Κατ' αὐτῶν ὅμως ἀντεπεξέρχεται ὁ Μενίδας καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχεται πεισματωδῶς.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ ὑπὸ τὸν Μενίδαν ἱππεῖς ὀπισθοδρόμησαν, ἀλλ' ἀντεπεξεληθέντες ἀμέσως μετ' ἄλλων Παίωνων καὶ Ἑλλήνων ἱππέων, ἀπέρουσαν τοὺς Βακτρίους. Τότε ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν των Περσῶν ὁ Βῆσσος ἐπὶ κεφαλῆς των Σκυθῶν καὶ τοῦ κυρίου σώματος των Βακτρίων, τοῦ ὁποῦ ὅμως ὑπερίσχυσαν οἱ Ἑλληνας διὰ τῆς πυκνῆς καὶ ἀδικήστου του αὐτῶν τάξεως, δικνοίξαντες ρῆγμα εἰς τὸ Περσικὸν ἱππικόν. Ὁ Δαρεῖος βλέπων τὸ δυσχερὲς αὐτῶν διατάσσει τὴν ἐπέλασιν των δρακωνηφόρων ἀρμάτων, ἀναμένων δι' αὐτῶν τὴν καταστροφήν τῆς ἑλληνικῆς στρατιᾶς. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν του καὶ ταῦτα ἀπέβησαν ἀχρηστὰ.

Οἱ Ἑλληνας μετ' ἐπιτηδειότητος ἀπέφουγον τὰ πλήγματα καὶ τὰς συγκρούσεις, ἐξε-

φθίζον τους ίππους, ήκόντιζον δέ ίππους τε και άναβάτας οι Μκεδόνες τοξόται και άκοντιστάι· πολλοί δ' άναρχόμενοι επί των ρυτίων των άρμάτων έφόνευσαν τους άρματηλάτας και τους ίππους. 'Αλλ' εκτός τούτου πολλών άρμάτων έντρομοι εκ του θορύβου των Έλλήνων οι ίπποι θπισθοχώρουν, άλλα δέ εκ της μεγάλης όρμης των διέσχίζον τας έλληνικας τάξεις διά των επίτηδες άφινόμενων χασματών και ούτω ήχμαλωτίζοντο.

Απαλλαγείς λοιπόν και των άρμάτων ο 'Αλέξανδρος έστράφη κατά της κυρίας Περσικής δυνάμεως, έπερχομένης ήδη. Διατάσσει την πρώτην αύτου τάξιν, άκινήτουςα μέχρι τούδε, να επιπέση εν άλλαλαγματι. Ο 'Αρτέμις έπιφορτίζεται να επιπέση κατά των επιτιθεμένων κατά της δεξιάς αύτων πλευράς, αύτός δέ όρμη κατά των πολεμίων και άκριβώς εν τω δικνωιχθέντι ρήγματι. Τότε στρέφεται κατ' αύτου του Δαρείου, περιβαλλομένου υπό του άνθους της Περσικής στρατιάς. Γιγαντομαχία τρομερά άρχεται. Οι μκεδόνες συνειθισμένοι εις την εκ του σύνεγγυς τοιχώτην σύρραξιν κατέκοπτον τους Πέρσας, εν τω ούτοι συνειθισμένοι να μάχωνται δι' άκοντισμού και επανειλημμένων προσβολών δεν ήδύναντο να εφκρυσώσι την τακτικήν των. Προς τούτοις ίδου και ή βρεξια Μκεδονική φάλαγγ, μεγαλοπρεπής και τρομερά, πυκνώς συνεταχμένη, προτεινουςα τας μακράς αύτης ακρίστας. Ο άγων εύρίσκει εις τό ζηνή της άγριότητος. Περύ τον Δαρείου μάχονται υπέρ των όλων απέλπιδες οι συγγενείς του μεγάλου βασιλέως, οι δορυφόροι Πέρσαι, οι Κάρες και οι Έλληνες. Η έκβάσις φαίνεται άμφίβολος, τόση ή άνδρεία και των δύο μερών. 'Αλλά ο κίςχρός των Περσών βασιλεύς έννοει και πάλιν εις την άκμήν του άγώνος, εζ' ου τά πάντα του πλέον έξαρτώνται, ελευθερία, ζωή, στέμμα να φροντίση διά την σωτηρίαν του σκρκίου του και τρέπεται εις φυγήν.

Ο δειλός βασιλεύς άφ' ης είδε μακτιωθείσαν την έσροδον των άρμάτων του και τους Μκεδόνες άφώνους μέχρι της στιγμής εκείνης έξαιφνης επιπεσόντας εν ίσχυι και άλλαλαγματι, άκτασθέντας, μανιώδεις, τρομερούς, εν μέσω δ' αύτων υπερέχοντα, λαμπρόν μεγαλοπρεπή ως Θεόν τον άκταζήλητον 'Αλέξανδρον δεικνύοντα τό άρμα του Δαρείου, ώσει παροτρύνοντα εκεί να στρέψουν την όρμήν των, τότε ο τακτιώροσ Δαρείος ώχρός, τρέμων διατάσσει να στρέψουν τό άρμα του μικρόν του άγώνος, δώσας τό παρχειμα ούτω της φυγής.

Ως εινε επόμενον ή φυγή του βασιλέως ενέσπειρε τον πανικόν εις τους περι αύτον. Σύγχρησις ταρχή και δειλία κατέλαβε τό κέντρον των Περσών, πολλοί ακολουθούν τον φεύγοντα βασιλέα, ο στρατός ούτω διχάζεται. Συγχρό-

νος ή δεξιά μκεδονική πτέρη κακτροπώνει τους έναντι Βακτρίους και ούτω ακολουτός ο 'Αλέξανδρος τρέπεται εις δίωξιν του έστεμένου φυγάδος, όστις όμως σώζεται χάρις εις τον θπισθεν αύτου άνκρίθμητον φεύγοντα όχλον και τον πυκνότατον άνυπόφορον κοινορτόν όν ούτος εζήγειρεν.

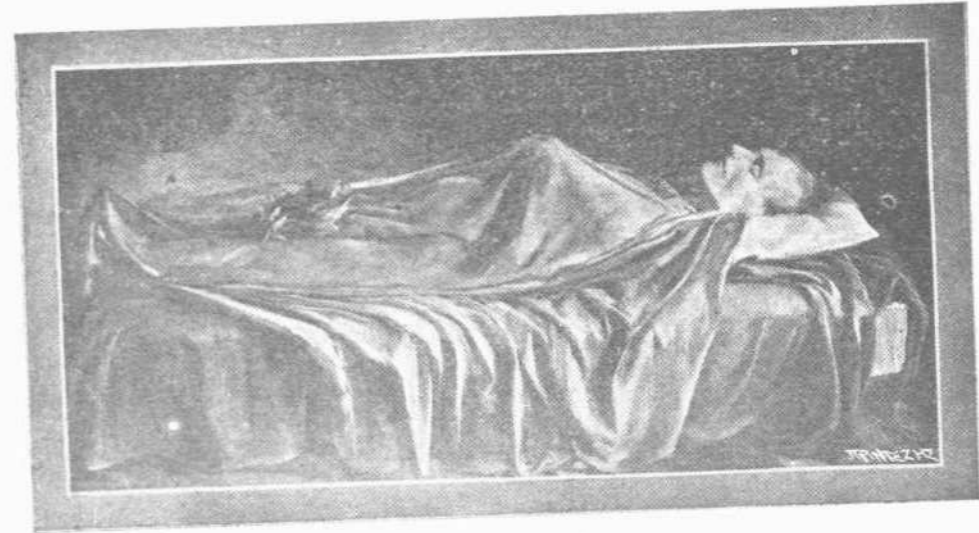
'Αλλά ένφ ταύτα συνέβαινον ή άριστερά πτέρη των Έλλήνων υπό τον Περμενίωνα έπιέζετο υπό του Μζαίου, ούτως ώστε ο στρατηγός εζήτησεν έπικουρίας παρά του 'Αλεξάνδρου, όστις έγκτακλείψας εύθύς την ματαιήν δίωξιν έσπευσεν προς τον Περμενίωνα. 'Αλλ' ένφ άσυνκρήτως αι διάφοροι της φάλαγγος τάξεις έτρέποντο προς την άριστεράν πτέρηα, άπρόοπτος μύρα ίνδικού ίππικού όρμητικώς διελάσσει διά τινος χάσματος, επιπίπτει κατά των όπισθίων των Μκεδόνων και παρ' ολίγον να ληληκτήση τό στρατόπεδον των μκεδόνων και ελευθερώση την οικογένειαν του Δαρείου.

Δέν επρόφρασαν όμως να πράξη τίποτε διότι τάχιστα υπό της της έπιποούσης έπιφυλακής κατέκοπει. Μετ' ου πολύ δέ και ο Μζαίος ύποχωρεί βλέπων τας έπερχομένης εις τό ελληνικόν άριστερόν βοηθείας, πριν έτι φθάση ο 'Αλέξανδρος, όστις ήργαπόρησε διότι συναντήσας καθ' όδόν ίλας τινάς των άριστων Περσών και Πάρθων ίππέων και επιπεσών κατ' αύτων μεγάλως εκινδύνευσε. Τέλος άνενόγητος ήδη ο 'Αλέξανδρος επιδίδεται εις την δίωξιν του Δαρείου, βοηθούμενος και υπό του Περμενίωνα.

'Αλλ' ο Δαρείος και πάλιν έσώθη καίτοι ο 'Αλέξανδρος ήλιπζε να τον κατφθάση εις τά 'Αρβηλα. Εν τούτοις πλείστους άλλους ήχμαλωτίσαν, λάφυρα πλουσιώτατα, τό άρμα του Δαρείου μεθ' όλου του όπλισμού του, τά σκευσοόρα, και ελέφοντας τας καμήλους κ.λ. Ο δέ αριθμός των πεσόντων και ήχμαλωτισθέντων εινε άδύνακτον να όρισθη ακριβώς, διότι οι διάφοροι ιστορικοί διαφωνούσι καταπληκτικώς. Ο μεν άναβιβάζει τους πεσόντας των βαρβάρων εις 90 χιλιάδας, ο δε εις 40. Έκ δε των ελληνών κατ' τον 'Αρρικόν έπεσαν 100, κατ' τον Κούρτιον 300 και τον Θεόδωρον 500.

Τό βεβκιον όμως εινε ότι εις όλας τας μετ' των βαρβάρων νίκας ο αριθμός των πεσόντων ήτο δυσανάλογος μετ' αυ των δύο στρατειών. Τό δε πλθθος τον εκ των βαρβάρων φονευόμενων όφείλετο κυρίως εις τον τελειότερον όπλισμόν των ελληνών, και εις την κατ'αδιωξιν κατ' την φυγήν των Περσών, όποτε όσους συνήντων κατέκοπτον και ελαχίστους ελάμβανον ήχμαλώτους.

(*Ακολουθεί)

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΝΕΚΡΟΣ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ
(Εικών άγνωστος μέχρι τούδε)

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ουδέποτε ή ιστορία θα πάση αναφέρουσα επεισόδια των μεγάλων άνδρων ως επίσης ουδέποτε ή ανθρωπότης θα λησμονήση τους τοσοούτον επιδόξως θράσαντας επί της γής μας. Ούτως ετοιμάζεται ήδη εν 'Αγγλία νέον σύγγραμμα περι του Μεγάλου τούτου άνδρός εν τω θ' αναφέρονται πλείστα όσα ανέκδοτα επεισόδια και εικόνες μήπω δημοσιευθείσα. Δύο φωτογραφίαι των προσωπίδων του Μ. Ναπολέοντος και του υιού αύτου, βασιλέως της Ρώμης και Δουκός του Reichstadt, εκ της συλλογής του Μουσείου του Carnavalet, ως και του Μ. Ναπολέοντος επί της νεκρικής αύτου κλίνης εν 'Αγ. 'Ελένη, ληφθείσαι άμέσως μετ' τον θάνατον αύτων κασμούσι τό εν λόγω σύγγραμμα.

Της κεφαλής του Ναπολέοντος ύπάρχει ό-

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΗΣ
ΠΡΟΣΕΠΙΑΟΣ
ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ
ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΠΙΑΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

μοία εις την συλλογήν της Κυρίας Fussard. Εις δέ τό σύγγραμμα του ίατρού Andromaché «Αι τελευταίαι ήμέραι του Μ. Ναπολέοντος» αναφέρεται πώς ελήφθησαν αι εν λόγω προσωπίδες.

Ουδέποτε εδημοσιεύθη προσωπίς του άσθενοϋς υιού του Μ. Ναπολέοντος, τον όποιον οι Παρισιοί μετ' τόσου ένθουσιασμού υπεδέχθησαν ήμα εγενήθη τον Μάρτιον του 1801 και όστις τοσοούτον εικτιρώς απέθανε με πνευμονίαν εις Βιέννην τω 1832 εις τό δωμάτιον, όπερ ο πατήρ του κατείχε με όλην την δόξαν του κατακτητού τω 1809.

Τας εικόνας ταύτας δημοσιεύομεν και ήμεϊς ως εκ της σπουδαιότητος αύτων.

Π.....

ΠΩΣ Ν' ΑΝΑΤΡΕΦΩΜΕΝ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΜΑΣ

- Όλιγα ακόμη περί των λουτρών.
- Η ανατροφή των μετά το 3 έτος.
- Σχολεία, γράμματα, και υγεία.
- Πώς φροντίζουν περί της υγείας των μαθητών εν Γερμανία.
- Διασκέδασεις και εκδρομαί.
- Αερόλουτρα και υλιόλουτρα.

Όλαι αυτά αι διατυπώσεις απήτησαν πολλόν καιρόν και ήδη το τέκνον μας έψθασε το πέμπτον έτος. Έπωφελοόμενοι δέ του θερου, μίαν ώραίαν ήμέραν περιμένομεν να έξυπνήση και μόλις έγερθη της κλίνης του, του αφαιρούμεν το υποκάμισον και ταχέως το περιβάλλομεν εντός σινδόνης βεβρεγμένης διά δροσερού ύδατος και εύθις άμέσως του κάνομεν έντριβάς. Μετά τρία δέ δευτερόλεπτα αφαιρούμεν την σινδόνα και αντικαθιστώμεν διά χνουδατής πετσέτας, σκουπίζοντες το σώμα του μικρού και έξακολουθούντες τας έντριβάς. Διά την εργασίαν ταύτην έν λεπτόν άρκει ταχέως είτα το ένδύομεν πριν πλύει τας χείρας και το πρόσωπον.

Τό επόμενον έτος θ' αντικαταστήσωμεν την βρεγμένην σινδόνα διά δροσερού ύδατος, διά σινδόνης μουσχευμένης εις ψυχρόν τοιοῦτο επιμένοντες εις την τοιαύτην ψυχροθεραπείαν

Η παιδική ζωή έχει ανάγκην πολλών προστίθων και περιποιήσεων. Είς παιδιά των έπαιων ή υγεία είναι ακατάστατος, τα γράμματα συντίθεν εις την τελείαν καταστροφήν και τοῦ σώματος.

έκτός αν προτιμώμεν την ψυχρολουσίαν ή το ντους βραδύτερον, εάν έχωμεν τοιαύτην εγκατάστασιν.

Ούτω δέ αυξανόμενον το παιδίον και σκληρογαγούμενον δεν θα θελήση ποτέ να εγκαταλείψη τας τοιαύτας ψυχροθεραπείας, αιτινες ώρισμένως θα είναι το εύεργετικότερον φάρμακον προς διατήρησιν της υγείας του καθ' όλον τον βίον του.

Η ανατροφή των μετά το 3ον έτος. Ήδη εισέρχονται τα νεαρά μας τέκνα εις νέαν ζωήν. Απέκτησαν όλίγον μυελόν άκόμη, ήρχισαν να διανοοῦνται να σκέπτονται και ν' αποφασίζουν άκόμη. Είνε εις την ηλικίαν που όλα ζητοῦν να τα μάθουν, με τον άπερίσκεπτον εκείνον τρόπον, οστις δεν γνωρίζει ουτε προηλάξεις, ουτε προσοχήν. Είνε άξια να θραύσουν εις τεμάχια το ώρολόγιον του πατρός των, απλάως διότι έσκέψθησαν ν' ανακαλύψουν το αίτιον του tick-tack. Είνε πρόθυμα να γेमίσουν τον ύψηλόν του πύλον με ύδωρ ή να τον ρίξουν εις τινα σκαφιν ως βάρκαν. Νομίζουν άσημαντον το να έξωρξουν τον όφθαλμόν της μικρής γαλις και θα το έκαμνον αν δεν εύρισκον μέγα έμπόδιον τοις όξεις δυναχας αυτής. Είνε τέλος εις την ηλικίαν εκείνην, ήτις άπαιτεί ιδιαιτέραν προσοχήν διά την διάπλασιν της ψυχής των και των ίδεών των, διά να μη λάβουν την στρεβλήν εκείνην διεύθυνσιν, αν και τα δένδρα λαμβάνουν όταν ό κηπουρός δεν φροντίση να τα εύκολύνη διά τινος στήριγματος, ένόσω είναι μικρά και εύπλαστα.

Η φροντίς αυτη κατά μέγα μέρος οφείλεται εις τους παιδαγωγούς, άλλ' είναι ανοσιόφεικτος και ή βοήθεια των γονέων.

Ας ίδωμεν πρώτον τί δύνανται να πράξουν οι πρώτοι. Εις την Γερμανίαν όπου υπάρχουν τα πρότυπα των δημοδιδασκάλων και διά τουςόποιους δικαίως λέγεται ότι είναι οι δρόσται του μεγαλείου της Γερμανίας, και συγχρόνως υπάρχουν και τα τελειότερα σχολεία, φροντίζουν περισσότερον διά την υγείαν των κατά κήν ηλικίαν ταύτην, και δεν προσπαθούν μόνον πώς να τα συνειθίσουν εις το ν' απαγγέλουν ως ψιττακοί κανόνας, όπως συμβαίνει συνήθως παρ' ήμιν. Τα σχολεία μεγάλα, εύρύχωρα, εύδαιρα και περιποιημένα, με όργανα

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Οι εύτυχεις Βερολινοῦπαιδιε επιστρέφοντες εκ της πλατείας των παιγνιδίων των, είναι εύθυμοι και υγιεις

διδασκαλίας τέλεια παρέχουν εύφροσύνους στιγμάς διαμονής εις τους μικρούς άνυποτάκτους, περιβαλλόμενα δέ και υπό σκιεροῦ κήπου τα πλείστα, εν εις κατά μακρά διαλείμματα παίζουν οι μικροί μαθηται, πολύ απέχον από το να έμπνέουν φόβους και άνίας εις την άπαιτητικήν αυτών ηλικίαν.

Άλλά το σπουδαιότερον και ναλλίτερον, εκείνο εις το όποιον ήμεις θέλομεν να προσέξωσι γονεις και παιδαγωγοί είναι το εξής :

Τα παιδια των πόλεων έχουν προτίτως άνάγκην καθαρού άερος, έξοχικής αύρας, ποτισμένης εις το άρωμα της πρασινάδας και έχουν τονίζομεν κυρίως άνάγκης αυτών οι μικροί μαθηται διά να επέρχεται μία άνάπαιστα εις την κεφαλήν των και εύρωστία εις το σώμα των. Παρατηρήσατε την έν τη σελίδι ταύτη ήκόνα, αν εκ τινος Γερμανικού περιοδικού έλάθομεν. Είνε ή επιστροφή εκ της «πλατείας των παιγνιδίων» των εύτυχών βερολινοπαιδων προς τον σκοπόν τοῦτον χρησιμεῦει εκτεταμένον τι πεδίον, το Μπλακενφελδς εις το όποιον τακτικώτατα φέρονται υπό των διδασκάλων και διδασκαλισσών οι μικροί μαθηται

και μαθήτρια, με την σημαίαν του σχολείου, φέροντες μεθ' έαυτών τα τροφήμα και τα παιγνιδιά των.

Εκει δέ με όρεξιν και εύθυμίαν διασκεδάζουν όλην την ήμέραν. Άλλά πώς διασκεδάζουν ; Αυτή πάλιν ή έρώτησίς μας ίσως φανή γελοία. Πώς διασκεδάζουν ! Τρέχουν, πηδοῦν, παίζουν τον κρυφτό, τον κυνηγητό, την τυφλόμυγα, άλλά με ήσυχία διότι φωνάζει ο διδασκαλος μήπως ανοίξει ή μητη κανενός και ή διδασκάλισσα μήπως καμία κορασίς εισήλθεν εις την άγέλην των άρρένων.

Ακριβώς περί του έναντίου πρόκειται. Δεν διασκεδάζουν ούτω πώς, διότι τότε δεν θα ήτο και τόση άνάγκη να μεταβούν εις την έξοχήν διά να κάμουν διασκεδάσεις καταλλήλους και διά τους σχολικούς των κήπους. Εις την έξοχήν δεν χρειάζονται αυτοί οι δαίμονες της υγείας τα ύποδήματα. Τα γυμνά πόδια τρέχουν ώραιώτατα εις τον βελούδινον άγρόν, γαργαλιζόμενα από την ύγρην χλόην. Έξω λοιπόν ύποδήματα, κάλτσες, βλοῦζες, φορέματα και καπέλα. Γυμνά τούς πόδας και τας χείρας, αναμής κοράσια και άγόρια, σκάπτουν, κτί-

Μετά το τέλος των παιγνιδίων οι μικροί μαθηται και μαθήτρια αναμής πλήρονοι πόδας, χείρας και κεφαλής και ένδύομενοι επιστρέφον εις την πόλιν.

ζουν, φυτεύουν, ξεφυτεύουν, παίζουν και γελούν άμερινα. Αυτό το τερπνόν θέαμα ως το απολαύσουν οι αναγνώσται ήμων εις άλλην εικόνα μας, εν ή φαίνονται οι μικροί βερολινόπαιδες πλενόμενοι διά να ένδυθούν και επιστρέψουν εις την πόλιν. Ούτω πως αποκτάται το ροδινόν χρώμα των παρειών, το όποιον εις την Ελλάδα εινε θέαμα έκ των παραδοξοτέρων.

Επίσης ή αυτή σφωτάτη χώρα έχει και άλλα τοιαυτα ύγεινά έθιμα να επιδείξη. Τα ιδρύματα των ήλιοσερολούτρων. Οι θετικοί αυτοί άνθρωποι έσκεθήσαν ότι άφού ό ήλιος και ό καθαρός άήρ εινε καταστροφείς των μικροβίων, τονώνουν το δερμα και θεραπεύουν τους ρευματισμούς και γενικώς εινε πρόξενοιπολλών ώφέλημάτων, διατί να τους περιφέρονθιν και να ζητούν την ύγειαν διά πικρών βοτανών και άλλων άπιδών φαρμάκων. Ίδρυσαν λοιπόν τοιαυτα ύγεινά καταστήματα εις τα όποια μικροί και μεγάλοι συγχάζουν και μένουν ώρας γυμνοί — έλαφρόνμόνονένδυμα φέροντες — έκτεθημένοι εις τον άέρα και τον ήλιον. Νομίζομεν ότι δεν εινε ανάγκη να εξηγήσωμεν πόσον ώφέλιμον εινε τοίτο εις τα μικρά πρό πάντων, άτινα άποφεύγουν ούτω τον φόβον των συγχών κρυολογημάτων έκ των έλαχίστων μεταβολών της θερμοκρασίας. (άκολουθεί).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΣ

Ειτιχε πολλαίς φοράς να άκούσω και να διαβάσω για τον πνευματισμόν. Δεν κατέγινα ειδικός σ' αυτό το ζήτημα και δεν μπορούσα να κρίνω, αν ήτανε άληθινά ή όχι εκείνα που άκουα και διάβαζα.

Τον περασμένο Νοέμβριο ήμουνα στο Νοβωροσίμσκ της Ρωσίας σ'ένα συγγενικό σπίτι, στο σπίτι του κ. Γιάννη Παππαδοπούλου.

Τον Γιάννη τον ήξευρα πολύ καλά πως εινα τίμιος και καλός άνθρωπος και δεν είχα καμία ύποψία πως μπορεί να με γελάση. Και ήμαυτο όταν μου ειπε πως μπορεί να γείνη μέσον πρόσωπον (medium) για πνευματιστικά πειράματα, τα πιστεύα και την ίδια βραδυά κάναμε και την δοκιμή. Την άλλη βραδυά ήρθανε και μερικοί άλλοι φίλοι στο σπίτι του Ίσαδέλφου μου και τον βάλλαμε διά μέσον πρόσωπον και άρχισαμε ταίς δοκιμαίς. Είπατε στο σπίτι έγω, ή κυρία του Ίσαδέλφου μου Άννα Παππαδοπούλου, ό κ. Χριστόφορος Άσλανίδης, ό κ. Π. Τζέρτος με την κυρίαν του και την άνειάν του, και ό κ. Άσπρίδης.

Ερώτησα τότε έγω το πνεύμα του Ροίδη και το ύπνωτισμένον μέσον πρόσωπον έγραψε έκείνο που του υπαγόρευε το πνεύμα.

— Έμφανίζομαι ένώπιόν σας και χαιρετώ. Τι θέλετε; Εύχαρίστως θάπαντήσω, μές έγραψε. Το ήρώτησα για το γλωσσικόν μας ζήτημα και άπάντησε.

— Έάν θέλει ή Έλληνική φυλή να καταλάβη την θέσιν, ήν ή πρόνοια ώρισε δι' αυτήν, πρέπει να έκλέξη την δημόση γλώσσαν θά παρέλθη βεβαίως άρκετός καιρός, αλλά ή δημόσης γλώσσα θά εισαχθ ή εις τα σχολεία.

Εζήτησα κατόπιν το πνεύμα του Λαμαλά, και μου άπάντησε κατά τον ίδιον τρόπον.

— Εύχαρίστως παρουσιάζομαι ένώπιόν σας,

Λαμαλάς, και εύχαρίστως θά άπαντήσω εις όσα ζητήματα ένδιαφέρουσιν ύμας. Άκούω. Θα σάς άπαντήσω εις την... περιμένετε όλίγον, δεν μοι επιτρέπουσιν. Τώρα θα έλθω, είμαι εις τάς διαταγάς σας, άγαπητοί Έλληνες εις τοιαυτα έθνικά ζητήματα πάντοτε εύχαρίστως άπαντώ και μάλιστα όταν μοι άπειθούνονται από πρόσωπα σοβαρά και πιστεύουν εις τον πνευματισμόν.

Ερώτησα για τον πόλεμον του 1897. Άπάντησε.

— Ο πόλεμος του 1897 εινα ή τελευταία ήττα του Έλληνισμού. Εις την εποχήν εκείνην έληξε ή τιμαρία, δηλαδή ή Έλληνική φυλή έδοκίμασε την τελευταίαν ήττα της, αλλά το μέλλον εινα μέγα. Ο Έλληνισμός όφείλει να περιμένη το μέγα μέλλον... Με έμποδίζουνσιν, ίνα συνεχίσω. Είπα, ότι ό πόλεμος του 1897... Περιμένετε, δεν με άφήνουν. Άναγώ όσα είπα προηγουμένως έπειδή ύπάρχει πλυσίον μου πνεύμα, το όποιον δεν μοι επιτρέπει να ομιλήσω. Ο πόλεμος του 1897 έπρεπε να γίνη διά να άποτελειώση.... Θα σάς ειπω πολλά, περιμένετε, ήμποδίσθην να συνεχίσω. Ο μέγας θεός προσδωρίσε μέγα μέλλον διά το Έλληνικόν γένος... Μοι εινα άπολύτως αδύνατον να συνεχίσω, προδικάεσθε καλλίτερον άλλο πνεύμα να άπαντήση, έχω λόγους σοβαρούς... φεύγω.

Πνεύμα Λαμαλά δεν δύναται όήμερον να άπαντήση παρόν εις άλλα τα ζητήματα, παρακαλεί να προσκαλέσθε άλλο πνεύμα.

Ηρώτησα το πνεύμα του Λαμαλά ποιον πνεύμα να προσκληθ ή και άπάντησε :

— Πνεύμα Μακρόκη θά άπαντήση εις το πρώτον ζήτημα

— Έπροσκάλεσα τότε το πνεύμα του Μακρόκη και αυτό μές ειπε :

— Έμφανίζομαι, Μακρόκης και εύχαρίστως άπαντήσω εις όσα ένδιαφέρουσιν ύμας.

Τι θέλετε ;

— Ερώτησα για τον πόλεμον του 1897.

Μές άπάντησε :

— Ο πόλεμος του 1897 έπρεπε να γίνη και έγεινε θά σάς λύσω την άπορίαν θεολογικώς και όχι προφητικώς, έπειδή τα πνεύματα δεν προφητεύουν, διότι έχουν άλλον προορισμόν. Εις τον πόλεμον του 1897 έγεινε ή τελευταία σταύρωσις του Έλληνικού γένους. Ειναί άληθές, ότι ό Έλληνικός λαός έχει άλλον προορισμόν, αλλά δεν μοι επιτρέπεται άκριδώς να ύποδείξω.

Τι άλλο σάς ένδιαφέρει ;

Ηρωτήθη από τον κ. Χριστόφορον Άσλανίδην διά τον πνευματισμόν και άπάντησε.

— Το ζήτημα του πνευματισμού, ως και το ζήτημα έν γένει της ζωής θά μένη πάντοτε μυστήριον, αλλά ό πνευματισμός εινα απόδειξις έμμεσος της ύπάρξεως άλλου κόσμου. Τάς μεγαλειτέρας άποδείξεις, ως όήμερον ή ανθρωπότης διαθέττει, θά ήτο δυνατόν να δώση ή θεία πρόνοια. Όσοι δεν παραδέχονται τον πνευματισμόν εινε άξιοι περιφρονήσεως, και δεν δύνανται να ληθθούν ύπ' όψην, από έκείνους οι όποιοι πιστεύουν. Τι άλλο θέλετε ; Ηρωτήθη τότε από τον κ. Άσλανίδην διά την μετεψύχωσιν και άπάντησε.

— Θα σάς άπαντήσω όμως έπιπολαίως, έπειδή εις τοιαυτα μυστηριώδη ζητήματα δεν ειναί δυνατόν να άπαντήσω σαφώς. Ένσάρ-

κωδς γίνεται εις μερικά μόνον πνεύματα, κατα τους πνευματικούς κανόνας του ύμετέρου πλανήτου. Θα σάς ειπω μάλιστα, ότι από ήμας ύπάρχει τις, όστις ειναί ένσαρκωμένος. Άλλα γενικώς πνεύματα δεν ένσαρκώνονται, έφεξής μ'ην έρωτάτε μυστήρια. Δεν ήμπορώ να άπαντήσω. Τι θέλετε άκόμη ;

Ηρωτήθη και πάλιν παρα του κ. Άσλανίδου δια την κατάστασιν του μέσου προσώπου, έαν ήμπορ ή άκόμη να άντέχη.

Άπάντησε.

— Το μέσον πρόσωπον ειναί άναίσθητον, αλλά θέλω να ειπω, ότι ή δύναμις του πνεύματος δεν βλάπτει ουδόλως τον μεσάζοντα. Δύναται να συνεχίση. Ηρωτήθη άκολουθώς διά το μέλλον της Ρωσίας και άπάντησε. — Δεν προφητεύω.

Κατόπιν έρώτησα έγω για το τρισύνθετον, και άπάντησε :

— Εις τον άνθρωπον ύπάρχει μόνον ή ψυχή, δηλαδή το πνεύμα, και ή ύλη ή ψυχή ειναί άθάνατος και έχει προορισμόν έδώ.

Ηρωτήθηκε κατόπιν περί των Χριστιανικών καθηκόντων μας. Και άπάντησε :

Η θρησκεία των Χριστιανών ειναί το καλόν, ή θρησκεία ειναί να κάμη τις το καλόν. Και έπαυσεν.

Εδώ έχω να σημειώσω μόνον ότι αι δυνάμεις του εξαδέλφου μου, δεν ήσαν έπαρκείς για την γλώσσαν και το ύφος των άπαντήσεων όπου έλάβαμεν, και καθένας ήμπορεί να κρίνη μόνος του για τα άνω.

Χαραζ.. Άνδρεάδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΛΑΒΕΤΕ τεμάχιον λευκού χαρτονίου και κόψατε εξ αυτού στρουγγύλον τι σχήμα, όλίγον μεγαλειτέρον της δεκάρας.

Επί του ενός αυτού μερους ζωγραφίσατε καθαρά διά πένα κλωδόν τινα, έπως φαίνεται εις το έν τη άνωτη εικόνη σχήμα, αλλά κενόν, δηλαδή άνευ του πτηνίου. Οπισθεν δε ζωγραφίσετε έν πτηνόν.

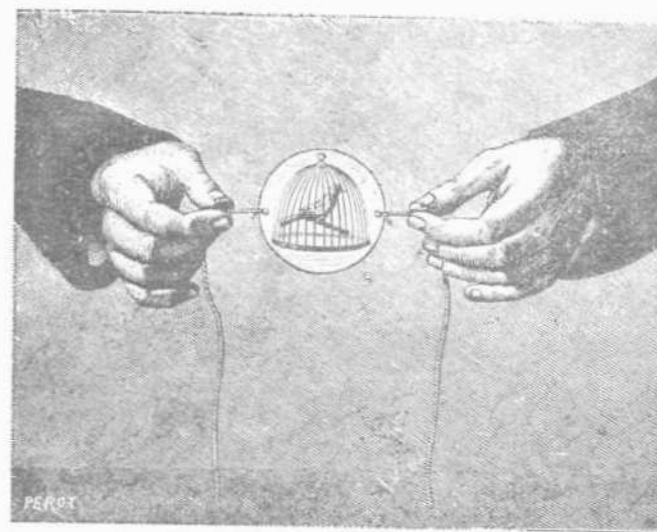
Ηδη θέσατε εις τάς δύο πλευράς, δεξιή και άριστερά, τεμάχια νήματος, ώστε να κρατήτε εις τάς χείρας σας το στρουγγύλον αυτό χαρτίον. Το παίγνιον εινε έτοιμον και ήμπορείτε να προτείνατε εις τους μη γνωρίζοντας την κατσκευήν και το παίγμα, πως εινε δυνατόν να γείνη ώστε εις το κενόν αυτό κλωδίον—τοίς δεικνύετε την πλευράν όπου εινε ό κλωδός—να εύρεθ ή έν πτηνόν.

Επί της άπορίχ δε στρέφατε σεις τυχώς τα νήματα, κρατούντος αυτό δι' άμοτέρων των χειρών, έτε περκαθώς θά ίδουν πρόγματι

πτηνόν έντός κλωδού. Η εξήγησις του παίγνιου τούτου εινε άπλουστάτη.

Οι όφθαλμοί του θεατού λόγω της ταχείας περιστροφής των εικόνων δεν προσάνουν να διακρίνισουν ταυτα χωριστά και μόνον το σύνολον άντικαμβώνονται.

Ούτω δυνάμεθα να θέσωμεν ποικιλίαν εικόνων. Άς' ένός ίππον και οπισθεν ένκ ίππεζ. Διά της στροφής του χάρτου ό ίππεύς θ' άνέλθη επί του ίππου. Έν άνθοδαχείον και οπισθεν άνθη κ.τ λ.

Η ΦΙΛΙΑ

Άνθίζει τ' άγριοιούλουδο και τα βουνά στολίζει και εύωδιά σκορπίζει σ'ε κάθε μιá γωνιά.

Μα κάποτε, όταν βορρηάς μανοφυσίση πάλι θά γύρη το κεφάλι 'στην τόση του άπονιά !

Έτσ' ή φίλια και στη γή τον ίσκιο της άπλώνει και της ψυχáis ένώνει 'σε θεία προσευχή !

Άλλ' όταν πάθος ταπεινό κοντά της φτερουγίση και με χολή ποτίση τή δόλια μας ψυχή.

Ω ! Τότε με παράπονο σιγά, σιγά τραδιέται στους ουρανούς πετιέται μακριά μας να κρηθ ή !

Α. Παπαδημητριάδης

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΚΤΙΣ ΡΟΔΙΝΗ

Ο ΛΟΚΑΝΗΡΗ ώρα επέρασε και ο Πέτρος ξυμνε ακόμη ακίνητος με την πέννα εις τὸ χέρι πρὸ τοῦ γραφείου του. Αὐτὸς ὁ αἰωνίως ἐνδιάνειος, τόσον εὐχάριστος καὶ ζωηρός, ἤδη ἐδρίσκετο εἰς ἀτονίαν, ἄνευ ἰδεῶν καὶ σκέψεων, ἄνευ θάρρους. Ἄρα γε τοῦτο ἦτο αἰφνίδιος κόπωση, διὰ πρώτην φοράν ἐπελθούσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ τῆς ἐπερβολικῆς του ἐργασίας, ἧτις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν του τὸν ἀνέδειξε μυθιστοριογράφον σχεδὸν ἐπιφανῆ; Ἡ μήπως ἦτο ἡ χαύνωσις τῆς ἀνοξείως, ἧτις κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος ἐκείνου εἰσέδνε διὰ τοῦ ἀροικτοῦ παραθύρου; Ἐκάθητο ἐκεῖ ἀδρανῆς, ἀβέβαιος καὶ σχεδὸν ξένος πρὸς τὸν ἑαυτὸν του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ζωὴ του, καθὼς καὶ ἡ ἐργασία του τῷ ἦσαν ἀδιάφοροι. Εἰς τὸ κεφάλι του ἤρχοντο παράδοξοι σκέψεις. Τί ἤθελε νὰ κάμῃ εἰς τὸ λευκὸ χαρτὶ ποῦ εἶχεν ἐμπρὸς του; Διὰ τί ἐκάθητο ἐκεῖ καὶ ὄχι ἄλλοῦ; Διὰ τί νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ Πέτρος Κορυτιοῦ καὶ ὄχι κάποιος ἄλλος; Καὶ διὰ μέσου τοῦ ὄχληρου αὐτοῦ παρόντος διέβλεπε τὸ φαιόν, μονότονον καὶ μάταιον μέλλον...

Μία ἀκτίς εἰσέδνε διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τινος παλαιᾶς εἰκόνης ἐφώτισε μετὰ ἐν ῥόδινον φῶς τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πέτρου ἠκολούθησαν τὴν ἀκτίνα. Ἐσκίρτησε. Ἄνομνήσει παλαιὰ τῷ ἐπῆλθον. Ἐν πρόσωπον γυναικίον, μία οἰλονέτι, ὁ ἥχος μῆς φωνῆς!...

Ἡ κυρία Σανδιέ! Ὁ πρῶτος του ἔρω, ἡ μόνη του ἀγάπη!

Ἡ ἰδία τοῦ ἔδωκε αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν πλησίον του, ὅπως ἄλλοτε, μετὰ τὸ μελαγχολικὸν τῆς πρόσωπον, πάντοτε κεκλιμένον, ὡς νὰ τὴν ἐβάρυνον τὰ πλοῦσια μαλλιά της...

Ἐξ χρόνια ἔκτοτε. Πόσος καιρὸς!

Ὁ Πέτρος δὲν τὴν ἐπανείδεν ἀπὸ τῆς ἡμέραν ἐκείνην—ἡμέραν ἀνοξείατικην, ὅπως τώρα—διὰ ἐπὶ τέλους τῆς εἶπεν ὅτι τὴν ἐλάτρευεν.

Ἄ! τὸ ἤξευρε πρὸ πολλοῦ ἐκείνη.

Πόσες φορές δὲν τὸν παρηγόρησε διὰ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο δι' ἄλλην γυναῖκα. Τότε τὸ καθαρὸν βλέμμα τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξάνετο μικρὰν. Καὶ τοῦ ἔλεγε γλυκὰ καὶ οἰγά, χαμηλῶνουσα περισσότερον τὴν κεφαλὴν της, πόσον ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἦτο ἐλευθέρα καὶ ὅταν μάλιστα κανεὶς ἀγαπᾶται καὶ αἰσθάνεται ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἠγάπα ἴσως... ὦ! πρὸς τί τῆς ἔκαμεν αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν;.. Εἶχε γίνει ὠχροτάτη. Ἄφησε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ εἰς τὸν ὄμιον τοῦ Πέτρου καὶ ἔπειτα ἀποτόμως ἀπεσπάρθη...

Τὴν ἐπομένην μετὰ μίαν ἰκευτικὴν ἐπιστολὴν παρεκάλει τὸν Πέτρον νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὴν ἐπανίδη καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν παλαιὰν αὐτὴν εἰκόνα της.

Ἐξ ἔτη ἀπὸ τότε!

Διὰ τί ἡ παλαιὰ αὐτὴ φωτογραφία, σβενυμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔτη, ἐνεφανίστει αἰφνιδίως ἐπιβλητικὴ μετὰ τόσην ἀερίθειαν;

Ὁ Πέτρος προσεπάθησε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ εἰς τὴν τυκτικὴν οὐκίαν ἧτις ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἐξηπλοῦτο, ἡ μυσηριώδης ἀκτίς ἐξηκολούθει νὰ φωτίζῃ, μετὰ τὸ ῥόδινον χρῶμα τῆς τὴν παλαιὰν εἰκόνα, ἐνῶ συγχρότως ἐφώτιζε τὰ βᾶθη τῆς μνήμης τοῦ Πέτρου, τὸν παρελθόντα ἐκείνον ἔρωτα, σβενυμένον ἐπὶ τοῦ χρόνου καὶ ὅστις τώρα παρουσιάζετο φωτεινὸς καὶ ζῶν.

Ὁ Πέτρος ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἐξῆλθε.

Ἦτο ἡ βραδυνὴ ἐκείνη ὥρα, ὅταν τὸ φῶς ὠχρὸν καὶ ἀδύνατον ἐξαπλοῦται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, ἀλλ' ἔξω ἦτο ἀκόμη φωτεινὰ.

Εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Ἡλιούσων πεδίον τὰ γιγάντια δένδρα ἐγούνητο ἄνευ φύλλων, μόνον δὲ εἶδος πρασίνης πᾶς ἐκάλυπτε ποῦ καὶ ποῦ τοὺς κλάδους. Εἰς τὸ βάθος ἡ Θριαμβευτικὴ Ἄψις ἐφαίνετο λικνίζομένη εἰς τὰς ἀγκάλας πυρήνου οὐρανοῦ καὶ παντοῦ εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ὁ δῦος ἠλιος ἔρριπτε ταινίας χρω-

μάτων ῥοδίμων καὶ κυανῶν ὡς εἰς εἰκόνα.

Ὁ Πέτρος προσεπάθει νὰ ἐνθουσιασθῇ μετὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ θέαμα. Καὶ ὅμως τοῦ ἐφαίνετο ὅτι μᾶλλον ἐστεροχωρεῖτο. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ προσηλώσῃ τὰ βλέμματά του ὅπου αὐτὸς ἤθελε, ἀκριβῶς ὅπως πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ γραφεῖόν του δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του. Καὶ ἠσθάνετο πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀθυμίαν καὶ μελαγχολίαν, ὅπως εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἦν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀπέβαλε ἐξερχόμενος εἰς περπάτον. Καὶ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του μόνον, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τοῦ πλήθους, περισσότερον μόνον κατὰ τὴν γλυκειὰν αὐτὴν ὥραν τῆς δύσεως, ὅταν ὄλοι οἱ περιπατηταὶ ἐπιστρέφουν εἰς κάποια οἰκίαν, ὅπου τοὺς περιμένουν. Αὐτὸν κανεὶς δὲν τὸν ἐπερίμενε καὶ τώρα ἐνεθυμνετο τὴν μακρυνὴν ἐκείνην ἐποχὴν ὅτε σχεδὸν κάθε βράδυ ἐπήγαγε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σανδιέ, τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν, ἀπὸ τὸν ἴδιον πάντοτε δρόμον. Καὶ τώρα τὰ βήματά του τὸν ἔσυρον ἐκεῖ παρὰ τὴν θέλησίν του. Διὰ τί; Ποῖται μυσηριώδεις δυνάμεις τὸν ὠθον; Διὰ τί ἐκείνη ἡ ἀκτίς πρὸ ὀλίγου νὰ τοῦ φέρῃ τὰς ἀναμνήσεις ἐκείνας; Διὰ τί πάλιν τώρα ἡ αὐτὴ ἐνδόχλησις ἐνὸς παρελθόντος, τὸ ὅποιον ἐνόμιζε λησμονημένον τὸν ἐπέζεε εἰς κάθε βῆμα;

Ἄλλως τε δὲν ἠγάπα πλέον τὴν κυρίαν Σανδιέ! Ἄλλὰ ὄχι! Ἐπὶ δύο ἔτη ἀφ' ὅτου ἔγινε χήρα ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ τὴν ἐπανίδη. Ἐπεθύμησε καὶ κατόπιν ἠγάπησε ἄλλας γυναῖκας. Ἐὰν δὲ ἐσκέπτετο τὴν ἄλλοτε φίλην του εἶχε τὴν καρδίαν του ἠσυχον, ἄνευ πόθων καὶ θερασπυμένην. Καὶ ἰδοὺ σήμερον, ἐξ αἰτίας μῆς ἀκινήτου, τὸ παρελθὸν τὸν ἐκνείεσε μέχρι τοῦ σημείου νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά του, ἐν ἀγνοίᾳ του, πρὸς τὴν ὁδὸν Βαλζίκ ὁπόθεν ἀπέφυγε σνήθως νὰ διαβαῖν.

Καὶ ἐμορμήθησε ἐφ' ὧν τοὺς ὄμους.

— Ἄ! μὰ τί ἐπαθα σήμερον;

Ἄλλ' ἰδοὺ ἦτο πλέον κάτωθι τῆς οἰκίας της, διέκρινε καὶ τὸ παράθυρον τοῦ μικροῦ σαλονοῦ της, πρὸς τὸ ὅποιον τοσάκις εἶχε στρέφει τὰ βλέμματά του. Καὶ ἐσκέφθη ἀκόμη.

— Χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ κἀθεταὶ ἀκόμη ἐδῶ.

Ἄλλ' ἡ καρδία του ἐκτύπα ἀκόμη καθὼς ἄλλοτε, ἐκτύπα βεβιασμένα. Ἀποτόμως μετὰ ἐξ ἔτη εὐρίσκειτο ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὅπως ἄλλοτε, ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, μετὰ τὰς ἐλπίδας του, τοὺς φόβους του, τὴν αἰδημοσύνην του καὶ τὴν ἀγωνίαν μήπως ἡ θαλαμηπόλος τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ κυρία Σανδιέ δὲν ἦτο ἐπάνω. Διὰ τί νὰ διατάξῃ; Ὁ Πέτρος ἦτο βέβαιος ἐν τῶν προτέρων ὅτι θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶχεν ἔλθει καὶ τὴν προτεροίαν καὶ ὅτι θὰ ἦρχετο καθημερινῶς. Ἀπὸ τὰ ἐξ ἔτη δὲν ἀπέμεινε παρὰ μία ἀόριστος ἀνάμνησις, ὅπως εἰς τὰ ὄνειρα τὰ ὅποια προσ-

παθοῦμεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν προίαν Ἀέβη τὴν ἐξώθυραν.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὁ καθρέπτης τοῦ διαδρόμου τῷ ἔδειξε τὸ πρόσωπόν του καὶ μηχανικῶς, καθὼς ἄλλοτε, ὁ Πέτρος ἐδιόρθωσε τὸν κόμβον τοῦ λαμποδέτου του καὶ ἐπεθεώρησε τὸ σύνολον τῆς ἐνδυμασίας του. Ἡ παλαιὰ ἀδεξιότης του, ὡς ἐπαρξιώτου καὶ ἐρωτευμένου τὸν κατέλαβε καὶ πάλιν. Πινοὴ θερμοτήτος ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Πρὸ τῆς θύρας ἐσταμάτησε ἀγωνιῶν. Ἐμεινε μίαν στιγμὴν ἀκίνητος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ περιστυλίου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπρωτισμένους ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ κώδωνος, διερωτώμενος μετὰ τρόμον μὴ τυχόν θὰ ἐκτύπα εἰς καιοικίαν ξένην. Προσεπάθησε ν' ἀκούσῃ κάποιον θόρυβον ἐν τῷ διαμερισματι τούτῳ, τὸν ἤχον φωνῆς τινος, ἀλλὰ τίποτε! Τοῦ ἤλθεν ἡ σκέψις νὰ κατέλθῃ καὶ φύγῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ δάκτυλός του, ὡς μαγνητισμένος, ἐπίεσε τὸ κομβίον. Ἀκόμη οἰγῆ. Ἐπειτα τὸ ἀνοιγμα κάποιος θύρας ἠκούσθη, βήματα, θύραι κλειόμεναι, βήματα πάλιν, πολὺ πλησίον καὶ μία θαλαμηπόλος ἀγνωστος ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ.

Ἐνόησεν ὅτι ἐγίνετο ὠχρός.

— Ἡ κυρία Σανδιέ;

— Ποῖον ν' ἀναγγείλω;

— Τὸν κ. Πέτρον Κορυτιοῦ. Ἄνεργώριος τὰ ἐπιπλα τοῦ προθαλάμου, τὸ βρετανικὸν ὁρολόγιον, τὸ παλαιὸν ἐρομάριον καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν τάπητα ἐκείνον, τὸν ὅποιον εἶχε συμβουλεύσῃ τὴν φίλην του νὰ ἐκλέγῃ.

Εἰς τὸ σαλόνι τὰ αὐτὰ ἐπιπλα, μετὰ τὴν ἰδίαν τίζην. Ὅλα ἔμειναν ὅμοια μετὰ τὴν ἀνάμνησιν, ἦν δι' αὐτὰ εἶχε φνυλάξει μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρώματος, ὅπερ ἠσθάνετο διὰν εἰσῆρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Οἱ ἀνθισμένοι κλάδοι τῆς πασσαλιᾶς δὲν ἔλιπον, τοποθετημένοι καθεὶς χωριστὰ εἰς τὰ βᾶξα μετὰ τὸν στενὸν λαμόν. Ἐνθυμνετο ὅτι καὶ ἄλλοτε τὰς εἶχεν ἰδῆ. Ὡς ὅπου τῆς τοῦ ἐπαρξίθη τὸ παρελθὸν ὄλο. Τίποτε δὲν ἄλλαξε.

Ἰδοὺ εἰσέρχεται ἐκείνη.

Τὸν πλησιάζει.

Καὶ μένον μίαν στιγμὴν οἰωπηλοῖ.

Μία ἀκτίς—ἡ ἰδία ἀκτίς—ἐφώτισε μετὰ τὸ ῥόδινον χρῶμα τῆς τὸ πρόσωπόν της. Καὶ γαληνιαία ὅπως ἄλλοτε ἄφησε γλυκὰ νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ της εἰς τὸν ὄμιον τοῦ Πέτρου.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ André Rivoire)

Α—Π

ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΦΙΛΟΦΡΟΝΕΣ!

Εὐθυμογράφημα

ΒΡΑΤΟΙΚΩ εἰς τὸ ξηνοδοχεῖον «Κοσμοπολί-
της» εἰς τὴν ὁδὸν Αἰδίου. Διατὶ «Κο-
σμοπολίτης»; Ὁ μὲν Διευθυντὴς του εἶνε Με-
γαλοπολίτης, οἱ δὲ πελάται ἐπαρχιωτὰ τῆς
Πελοποννήσου. Εἶμι οὐ μόνος «κοσμοπολίτης»
τοῦ ξηνοδοχείου. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐξηρ-
χόμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μου, ἔτταν ἡ θύρα
τοῦ γείτονός μου ἀνοίγεται καὶ ἐξέρχεται οὗ-
τος ὡχρὸς, καταβλημένος.

— Κύριε, μὴ λέγει δι' ἀσθενεὶς φωνῆ;
κύριε, λάβετε τὴν κλωσάνην καὶ με' ὀδηγήσατε
εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἔχω συστατικὴν ἐπιστο-
λὴν διὰ τὸ Δηματικόν.

— Πῶς ὄχι, γείτονά μου! Τοιαύτας ὑπηρε-
σιαίς προθύμως πρέπει νὰ κάμνωμεν. Θὰ πε-
ράσω ἀπὸ ἐκεῖ καὶ θὰ σὰς ἀφήσω.

Τὸν ἐβούλησα νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακον καὶ
ἔστειλα νὰ εὔρουν ἕν ὄχημα, ὅπου τὸν ἐστοπο-
θέτησα. Δὲν ἐπροχώρησα με' ἐκατὸ βήματι
ὅταν ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του εἰς χειροτέρην
κατάστασιν.

— Πνίγησαι, ἐπιθύρσει. Ἀμφιβόλλω ἂν θὰ
ρθάσω εἰς τὸ ξηνοδοχεῖον. Διὰ νὰ τὸν ἐγκαρ-
δίωσω τοῦ εὐθύμωσιν μὴ παραιτή.

— Τί διάβολο! Τὸ δένδρον δὲν κίβεται με'
μὴ τσικουριά!

— Ἐχάθηκα! Πεθίνω!

— Ὄλιγη ὑπομονὴ χρειάζεται! Περιμένετε
νὰ ρθίσετε!

Ἄλλ' ἰδοὺ λιποθυμῶ, τὰ μέλη του παρα-
λύουν. Τὸν πέρνω εἰς τὰς χεῖρας μου, ἦτο νε-
κρὸς. Ἄρξα τὴν ἄμαξιν καὶ προχώρη' εἰς τοῦ
ἐρθάσωμεν ὀπίσθεν τοῦ Πανεπιστημίου ὅπου
εἶνε τὸ νοσοκομεῖον. Εἰσέρχομαι καὶ δίδω τὴν
συστατικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν θυρωρὸν.

Περιμένω ὀλίγα λεπτά, ὅτε με' πλησιάζει
εἰς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας:

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀσθενής;

— Εἰς τὴν ἄμαξιν τοῦ λέγω. Ἀλλὰ καθὼς
ἐρχόμεθα εἰς τὸν δρόμον ἀπέθανε.

— Πάρτε τὸ γράμμα σας, μὴ λέγει. Δὲν
εἶμπορῶ νὰ δεχθῶ ἕνα πεθισμένον! Μόνον ἀ-
σθενεῖς ἐρχονται ἐδῶ!

Ἐπέμεινα. Τοῦ ὑπέδειξα, ὅτι ἂν ὁ ἀποθανὼν
ἔρευγεν ἐκ τοῦ ξηνοδοχείου ἔν τέταρτον προη-

γουμένως ὁ ἀπέθανε εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ φωνῆ ὀλίγον περιποιητι-
κῶς, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Οἱ κανονισμοὶ μας εἶνε αὐστηροί, κύριοι
ἀδύνατον.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω;

— Νὰ τὸν πάτω εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Ἄ! λαμπρὰ ἰδέα!

Ἐσπευσα εἰς τὴν ἄμαξιν καὶ:

— Ἀμαξία, εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ἐφώνηξα.

Ἐνῶ δ' ἐπερίμενον ἡ ἄμαξιν εἰς τὴν αὐλήν
ἐσέρχομαι εἰς τὸ γράφειον ὅπου φέρουν τοὺς
ἐκ δυστυχημάτων θανόντας.

— Κύριε σας ἔφερα ἕνα πελάτην. Εἶνε ἕνας
γείτονός μου, ποῦ. . . .

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀλλὰ ἔχετε τὸ πι-
στοτοποιητικὸν τῆς Ἀστυνομίας;

— Δὲν ἔχω. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἕνα
πιστοποιητικόν!

— Εἶνε ἀπαραίτητον. Χωρὶς αὐτὸ δὲν εἶ-
μπορῶ νὰ δεχθῶ κανένα.

— Ἄ! τοῦ ἀπέντησα. Δὲν εἴξευρα ὅτι
χρειάζονται καὶ δικτυώσεις διὰ νὰ ἔλθῃ καν-
εἶς κα' ἐδῶ!

— Ὁ κανονισμὸς εἶνε ἀπαραίτητος!

Εἶδα ὅτι καὶ ἐκεῖ καὶ οἱ λόγιοι ἦσαν ἀνω-
φελῆ. Διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ με' ὀδη-
γήσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον τμήμα τῶν γείτων μου
εἰς πρῶτον ἦτο τελειὸς ἀπεσκληρομένος. Εἰς
κάθε τμήμα τῆς ἄμαξιν ἐπιπτε καὶ ἠναγ-
κῆσθην νὰ τὸν πάρω εἰς τὰς χεῖρας μου. Ὁρι-
σμένος ἐλυπούμην διότι ὑπῆρχε περιποιητικὸς
καὶ φιλόφρων.

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα ἐπερίμενα μὴν
ὄραν εἰς τὸν προβάλλον. Τέλος μ' ἐδέχθη
ἕνας ἐνωμοστάρχης εἰς τὸν ὅποιον ἐξέθηκα τὰ
συμβάντα.

Ἐλάθειν ἔν ἐντυπον καὶ με' ἠρώτησε τὸ ὄ-
νομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νε-
κροῦ.

— Καὶ εἰς ποῖον δρόμον ἀπέθανεν;

— Νη! Ζεῦσθε κα' ἐγὼ; Δὲν ἐπρόσεξα.

— Μὴ εἶνε ἀναγκαῖα ἡ πληροφορία;

— Διάβολο καὶ τί πταίω; Μήπως εἶμπορῶ
νὰ τὸν ἐρωτήσω;

— Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε. Πρέπει
νὰ τὸ εὔρωμεν.

— Τὸ ἄμαξιν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν
τῶν Ἀγ. Θεοδώρων....

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει! Καὶ σχίζει τὸ
ἔντυπον.

— Ἀλλὰ, κύριε ἐνωμοστάρχα, βιάζομαι. Με'
περιμένουν πελάται μου, θὰ με' ὑποχρεώσῃτε
ἂν με' ἀπαλλάξε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν!

— Ἀδύνατον, ὁ κανονισμός, κύριε. Πηγαί-
νεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἄνερχομαι πάλιν εἰς τὴν ἄμαξιν. Τὸ σῶμα
ἐπὶ πλῆον σκληρυθὲν εἶχε καταλάβει ὅλον τὸν
τόπον.

Τὸν ἐξήλωσα εἰς τὰ γόνατά μου, ὅ ποσον
μετανόησα διὰ τὴν φιλοφροσύνην μου! Τέλος
φθάνομεν καὶ εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Ἐκεῖ ἐπε-
ρίμενα εἰς μίαν αἰθουσαν ψυχρὰν ἐπὶ μίαν
καὶ ἡμίσειαν ὄραν. Ὅταν ἐρθασεν ἡ σειρὰ μου
ἐξήγησα τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς ἕνα ὑπάλληλον.

— Ὡστε ὁ κύριος ἀπέθανε ἐντελῶς καθ' ὁδόν.

— Μάλιστα εἰς τὴν ὁδὸν Κοραῆ, εἶπα διὰ
ν' ἀποφύγω νέας περιπετειάς.

— Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον, διότι ἂν δὲν ἀπέ-
θανε καθ' ὁδόν.....

— Σας βεβαιῶ.

Τέλος ἀπέκτησα τὴν περιώνυμον ἄδειαν.

Ἐπρεπε νὰ τὴν υπογράψῃ καὶ τὸ τμήμα
τῆς συνοικίας ἐκεῖνης.

— Ἀμαξία εἰς τὸ ἄν τμήμα.

— Σὲ καλὸ σας! ἐμουρμούρησεν ὁ ἀμαξη-
λάτης.

Ἐκεῖ δεικνύω τὴν ἄδειαν καὶ ζητῶ νὰ τὴν
υπογράψουν.

Ὁ ὑπάλληλος ἀνοίγει ἕνα βιβλίον.

— Πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα;

— Δὲν συνέβη κανένα δυστύχημα. Ὁ κύ-
ριος ἦτο γείτωνός μου καὶ τὸν ὀδήγουν εἰς τὸ
νοσοκομεῖον, ὅταν εἰς τὸν δρόμον κατὰ δυστυ-
χίαν μου ἀπέθανε, μεῖσα στὸ ἄμαξιν.

Ὁ χωροφύλαξ ἀρῖνει τὴν πέναν καὶ κυτ-
τάζων με' ἀσκαρδαμικτῶ:

— Δὲν ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ;

— Ἀλλ' ἡ ἄμαξιν ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς δημο-
σίας ὁδοῦ!

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Δὲν εἶμπορῶ
νὰ υπογράψω. Ἐπρεπε τὸ πτώμα νὰ εὔρεθῃ
ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ.

— Ἄ! καὶ αὐτὸ ὑπερβάνει τὰ ὅρια τῆς ὑπο-
μονῆς. Θὰ τὸν ἀφήσω κα' ἐγὼ στὴν πόρτα σας!

Ἀλλὰ μὴ ἀπειλή του ὅτι θὰ με' κλείσῃ
εἰς ἕνα ὑπόγειον μὴ κατηύνασε τὸν θυμὸν καὶ
ἐσκέφθη νὰ τὸν δελεάσῃ με' χρήματα. Δὲν
ἐπρόσθεσα ὅμως νὰ ἀφήσω εἰς τὸ χεῖρι του ἕν
πεντάφρακτον, ὅταν με' ἀρπάζει ἀπὸ τὸν τρά-
χηλον καὶ με' ὠθεῖ ἐξω τῆς θύρας κρυπαζῶν.

— Για' ποῖον με' πέρασατε, ἀχρεῖτε;

Ὁ ἄμαξιν λυπούμενος τὰ δεινὰ με' μοῦ

ἐπρότεινε νὰ εὔρωμεν τὸν βουλευτὴν τῆς ἐπαρ-
χίας τοῦ νεκροῦ. Ἴσως με' τὰ μέσα νὰ τὸν
ἔσπελλον εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἀλλὰ δὲν εἴ-
ξευρα πόθεν ἦτο. Ἐσκέφθη, ἐπωφελοῦμενος
τοῦ σκότους νὰ τὸν μεταφέρω εἰς καμμίαν
ιδιωτικὴν κλινικὴν.

— Κλινικὴ Παπαϊωάννου, ὁδὸς Πατησίων.

Ἄλλ' ἡ ἀποφορὰ τοῦ πτώματος ἦτο ἀνυπό-
φορος καὶ ἠναγκάσθη μ' ἔλο τὸ ψῆχος τοῦ Δε-
κεμβρίου ν' ἀνοίξω τὰ παράθυρα.

Ὁ θυρωρὸς φωνάζει ἕνα νοσοκόμον καὶ κα-
τεβιάσωμεν τὸν βαρέως ἀσθενοῦσά μου.
Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν μου ἦλθε καὶ μὴ νο-
σοκόμος, καὶ διὰ νὰ βοηθήσῃ ἡ ἀθλίξις εἰς τὴν
μεταφορὰν τοῦ ἐπίασε τὸ χεῖρι.

Ἄχ! αὐτὰί αἱ γυναῖκες, ὀρισμένως ἐπλά-
σθησαν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας!

— Καλὸ αὐτὸς εἶνε πεθαμένος! φωνάζει.

— Μὴ, κυρὰ μου, φαίνεται τὴν ξυφύρσει.
Τρέχει καὶ ὁ ἐσωτερικὸς ἰατρός, τὸν ἐξε-
τάζει καὶ:

— Ψεύδεται! Ἀπέθανε πρὸ ὀκτὼ ὥρων!

ἠναγκάσθη νὰ τοῦ διηγήθῃ τὰς φρικκ-
λωτέρους καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς περιπετειάς μου.

— Λοιπὸν δὲν ἐδέχθη τὸ νεκροταφεῖον ἕνα
νεκρὸν καὶ θὰ τὸν δεχθῶμε ἐμεῖς;

ἦτο θαῦμα πῶς ἐκρικούμην ἀκόμη εἰς τοὺς
πόδας μου.

— Ἀμαξία εἰς τὸ ξηνοδοχεῖον «Κοσμοπο-
λίτης».

— Ἄ! μὴ φίλε μου, ὄπαντα, πρέπει νὰ
φάω κα' ἐγὼ καὶ τὸ ἄλογο. Μὰς ἐπεθάνετε
στὴν κοῦρτσι.

Εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος. Εἰσέρχεται εἰς ἕνα
παντοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἐνῶ ἐγὼ
ἐρύλακα τὴν ἄμαξιν καὶ τὸν μακαρίτην γεί-
τόνά μου.

— Ἀκόμη ἄμαξιν;

— Ἐνα ποτηράκι ἀκόμη καὶ ἔρθισα.

Τέλος ἀνέρχεται εἰς τὸ καθισμὰ του.

Ὅταν δὲ ἡ ἄμαξιν ἐστάθῃ πρὸ τοῦ ξηνοδο-
χείου ἀνέπνευσα εἰς ἀνακουρίσεως. Τὰ δεινὰ
μου θὰ ἔπαυον. Διαγοῦμαι εἰς τὸν διευθυντὴν
τὰ συμβάντα....

— Ἄ! μὴ δὲν ἠμπορῶ νὰ δεχθῶ νεκροῦς
πελάτας. Αὐτὸ θὰ με' ζημιώσῃ, διότι θὰ φύ-
γουν οἱ ζωντανοί.

— Μὴ δὲν ὑποφέρεται αὐτὸ! Κύριε ἦτο καὶ
εἶνε πελάτης σου. Ἀπέθανε, δὲν ἠμπορεῖς νὰ
τὸν πατάξῃς στὸ δρόμο!

— Ἀδύνατον.

— Θὰ φέρω τὴν ἀστυνομικὴν.

— Ἀμαξία εἰς τὸ τμήμα γρήγορα!

Ἄλλ' ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ἀδύνατον κύριε. Πλησιάζουν μεσάνυκτα.
Θὰ με' πληρώσετε νὰ φύγω.

— Τί! Νὰ σὲ πληρώσω;

Δὲν σ' ἐκράτησα γὰρ λογαριασμὸ μου...

Ἄλλ' αἴφνης ὡς βόμβα ἐπιπίπτει ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαϊμόν.

— Ἡ θὰ μὲ πληρώσης, ἢ θὰ σὲ πῶ ἐγὼ τώρα στὴν ἀστυνομία. Ἐπειτα θάρῳ πῶς ἐσὺ ἐσκότωσες τὸν ἄνθρωπο.

Κόσμος μᾶς εἶχε κυκλώσει χωροφύλακες ἔτρεχον.

— Ἐδολοφόνησε τὸν ἄνθρωπο οὐρλιαξε ὁ ἀμαξῆς καὶ μ' ἐκράτει ἀπὸ τὸν λαϊμόν.

Τότε μὲ ἤρπασαν οἱ χωροφύλακες καὶ ἀκολουθοῦντος τοῦ πλήθους μεφερχον εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐν μέσῳ φωνῶν.

— Σκοτώσατε τὸν δολοφόνον! Σκοτώσατε τον!

Εἰς τὸ τμήμα ἀπέλυσαν τὸν ἀμαξηλάτην καὶ μὲ ἔκλεισαν εἰς μίαν τρώγλην μὲ μόνον σύντροφον τὸν γείτονά μου, ὅστις ἀκόμη καὶ ἐκεῖ εὐρήκα νὰ μ' ἐνοχλήσῃ καταλαβὼν δόκλον τὴν σαθρὰν κλινην.

Ἐπρεπε νὰ περιμένω τὸν ἀστυνόμον νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ θέατρον.

Ω! τί νύκτα ἐπέρχομαι! Μὲ ἔκλεισαν εἰς τὰς δέκα περίπου. Ἐπεσα καταβεβλημένος καὶ τρέμων ἐκ τοῦ φόβου. Τὸ πτώμα ἤρχιζε νὰ ἀποδίδῃ δυσώδη ἀποφορὰν. Τοῦτο ἦτο τὸ χεῖριστον ἔλων.

Τέλος εἰς τίς δύο τὸ πρωτὸ ἦλθε καὶ ὁ ἀστυνόμος. Μὲ ἐξήτησε ἐπὶ πολὺ καὶ τέλος κηδύκησε νὰ μὲ ἀρήσῃ, ὑπὸ τὸν ἕρον νὰ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης μέχρις ὅτου ἡ αὐτοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πτώμα τοῦ γείτονός μου δὲν ὑπέστη βίβκιον θάνατον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἀφ' ἑτέρου μοῦ ἔκαμην ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρεώθη νὰ τῷ πληρώσω εἰκοσιτρεῖς δραχμὰς διὰ τὴν χρῆσιν τῆς ἀμαξῆς του καὶ χωριστὰ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης.

Ἐκτοτε ὅλοι οἱ γνωστοὶ μοῦ γυρίζουν τὰ ὀπίσθια. Ἐχουν τὴν ιδέαν ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος καὶ ἔτι ἀπελύθην ἐλλείψει μαρτυριῶν.

Λοιπόν, φίλτατοι ἀναγνώστα, ἂν σὰς παρυσιασθῇ ἀνάγκη ἐλάτε νὰ μὲ ζητήσατε.

Ὅτ' μ' εὐρήσατε προθυμότητων!

Μίμησις

AN-PRIN

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

15 16 καὶ ΤΕΥΧΟΥΣ

44. Ἀνωθι τῆς εἰκόνας ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ σχηματίζεται ὁ ἵππευς ἐντὸς τῶν δένδρων. — 45. Ἡ μελάνη. — 46. Τὸ γῆρας. — 47. Ἀνώ ποταμῶν χωρῶσι, πηγάϊ. — Ὁραία Κέρκυρα.

Λύται. Αἰκ. Κυρίκου ἐκ Πειρικῶς 3, Μ. Παντελάκης ἐξ Ἀθηνῶν 4, Φ. Ρόβερτος ἐξ Ἀθηνῶν 2, Μαῦρος Κύκνος ἐξ Ἀθηνῶν 4, Στ. Παρίδης ἐκ Σύρου 3, Μαρίας Φιλίππιδου ἐκ Πειρικῶς 5, Ι. Βέρνης ἐκ Κερκύρας 4, Σ Παππῆς ἐξ Ἀθηνῶν 5, Γκαλανή Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 5.

Λύσεις τοῦ 18 τεύχους

49. Ἀνωθι τῆς εἰκόνας μεταξὺ τοῦ φράκτου καὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας. — 50. Ἡ Κλίνη. — 51. Ὁ Κρόνος. — 52. Λαγὸς ὁ κόπου.

Λύται. Δραπέτης βουλαῦς ἐκ Πατρῶν 4, Μαῦρος Κύκνος ἐξ Ἀθηνῶν 2, Δ. Βενέτης ἐξ Ἀθηνῶν 2, Α. Πικρασκουίδης ἐξ Ἀθηνῶν 2, Αἰκ. Κυρίκου ἐκ Πειρικῶς 1, Χ. Παππῆς ἐξ Ἀθηνῶν 3, Γκαλανή Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 3, Στ. Παρίδης ἐκ Σύρου.

Αἱ λύσεις τῶν ἐπομένων τευχῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Μ. Σ μ ὄ ρ ν η ν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικὸς λόγους σὰς ὑπὲρ τοῦ περιοδικῶ μᾶς. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐστειλάμεν τόμους. — Π. Ρ. Κ ω ν η ο λ ι ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀναμένομεν περισσότερας πληροφορίας διὰ τὴν φωτογρ μηχανήν. Ἀντὶ 100 δραχμῶν ἀποκτάτε καλήν. — Α. Π. Α ἰ ρ ι σ σ α ν. Ζητηθέντα βιβλία ἐστάλησαν ὡς καὶ ὁ λογιζομαι. — Π. Ν. Τ ρ α π ε ζ ο ὄ ν τ α. Γ. Δ. Μ ο τ ι λ ῆ ν η ν, Κ. Σ. Ρ ὀ δ ο ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις ἐστάλη. — Γ. Ρ. Τ ρ ι κ κ α λ α. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ εἰς Πανόραμα. — Δ. Μ. Δ ἰ ρ ι λ - Σ α λ ῆ μ. Προσεχῶς θὰ στείλωμεν ζητηθέντας τόμους καὶ θὰ γράψωμεν ἔκτενως. — Ι. Μ. Π α ρ ι σ ι ο υ ς. Ἀκόμη ἀναμένομεν βιβλία καὶ ἐκκαθίστην λογιζομαι. — Α. Κ. Π ε ι ρ α ι κ. Διὰ τὰς πανάδας τοῦ προσώπου συνιστοῦμεν φλασκὸς ἀγῶν διαλυθέντας ἐν τῷ χρομῶ λεμονίου. — Ε. Π. Σ ὄ ρ ο ν. Ζηταῖτε ἀδύνατα. Δὲν ἐξαλείφονται. Α. Α. Τ ῆ ν ο ν. Ἐλήφθη διήγημα. Ἀδύνατος ἡ δημοσίευσσις. Εἶνε πολὺ ἀπαιχτον. — Ε. Μ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Μὴ πιστεύετε ὅτι γίνεται τις ποιητὴς διὰ τῆς διδασκαλίας. Γ. Π. Σ ὄ ρ ο ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ὑπόλοιπον διατέθη ὡς ἐγράφετε.

Κυρία καλλιτέτης οἰκογενεῖας λίαν εὐπαίδευτος, μὲ συστάσεις ἀρίστας, διατελέσασα διδασκαλίαν μέχρι τοῦδε ζητεῖ θέσιν παρὰ τιμὴ οἰκογενεῖα ὡς οἰκονόμος ἢ dame de compagnie κ.τ.λ. ἐνταῦθα, εἰς ἐπαρχίαν ἢ καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Πληροφορικὴ παρ' ἡμῖν.